

Arrest

nr. 260 808 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 oktober 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 28 januari 2019 om internationale bescherming. Tweede en derde verzoekende partijen (hierna: tweede verzoekster respectievelijk eerste verzoeker), die eveneens verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 3 april 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 8 april 2019 om internationale bescherming. Vierde verzoekende partij (hierna: tweede verzoeker), die

verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 maart 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 26 maart 2019 om internationale bescherming. Op 11 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Cucuta. U bent weduwe en hier in België samen met andere familieleden, zijnde uw jongste zoon Z. C. D. I. (...); uw dochter Z. C. L. C. (...) met haar twee zonen, R. Z. C. S. (...) en Z. C. J. A. (...) en uw zoon Z. C. J. Al. (...). Een nicht van uw man Z. S. M. (...) woont al dertig jaar in België. U diende in België een vraag om internationale bescherming in op 28 januari 2019, uw kleinzoon J. A. (...) op 26 maart 2019, uw dochter samen met uw zoon J. A. (...) op 08 april 2019. Uw zoon D. I. (...) verliet Colombia in maart 2016 en werd in België op 01 september 2017 erkend als vluchteling. Jullie woonden allen samen in het huis dat u met uw man bouwde in de wijk San Martin in Villa del Rosario. Heden woont daar uw stiefzoon, Z. E. M. (...) de zoon van uw man uit zijn eerste huwelijk.

U verklaart dat op 04 september 1994 uw man werd vermoord door ELN. Uw man was schepen in de gemeenteraad en kandidaat voor de Assemblee. Na de moord die werd opgeëist door ELN, werden er drie daders aangehouden, maar de politie had hen onder bedreiging van ELN moeten laten gaan. ELN heeft vervolgens de drie daders zelf geliquideerd. U noch de politie wisten wie de opdrachtgevers waren geweest. Nadat duidelijk was dat ELN de aanslag opeiste werd het gerechtelijk onderzoek gesloten in april 1999. Uw kinderen waren destijds klein. Toen uw kinderen de meerderjarigheid bereikten, wilden ze alsnog achterhalen wie er achter de moord op uw man zat. Vanaf 2011 gingen u en uw dochter L. C. (...) naar het parket om allerlei documenten in orde te maken om te kunnen worden erkend als slachtoffer van het conflict. In het kader van die procedure vernam u dat het dossier aangaande de moord op uw man in april 1999 werd afgesloten. U en uw gezin, werden effectief erkend als slachtoffer en ontvingen van de overheid 19 miljoen peso's (omgerekend ongeveer € 4400). In 2016 ondernamen jullie opnieuw stappen in verband met nog een andere procedure om schadeloosstelling te krijgen en er is nog een extra zaak hangende om nog een andere vergoeding te kunnen krijgen. U verklaart dat u naar aanleiding van deze procedures, de schadeloosstelling als slachtoffer, telefoontjes kreeg van mensen die vroegen waar jullie naar op zoek waren. Uw zonen D. I. (...) en J. A. (...) waren tewerk gesteld bij de gemeente, en ze stelden vragen over wie er achter de moord op hun vader zou zitten. In het gemeentehuis zitten er nog mensen die collega's waren van uw overleden echtgenoot en jullie menen dat de intellectuele daders, de opdrachtgevers, binnen deze entourage zitten. Uw oudste zoon D. I. (...), die politieke ambities had en in de voetsporen van zijn overleden vader wou treden, werd bedreigd en aangemaand te stoppen met zijn zoektocht naar de opdrachtgevers en met zijn politieke ambities. Hij vluchtte in 2016 naar België. Na zijn vertrek kreeg u een telefoon van iemand die zich niet kenbaar maakte en vroeg waar uw zoon naartoe was gegaan. In 2018 kwamen er mannen naar het stadion, op zoek naar uw zoon J. A. (...). J. A. (...) was er niet maar zijn baas werd bedreigd met een pistool en vervolgens bestolen. Uw kleinzoon J. A. (...) werd in september 2018 zwaar geslagen als waarschuwing voor zijn moeder dat ze haar onderzoek diende te staken. In december 2018 werd uw dochter L. (...) op haar werk overvallen en bedreigd.

Daarnaast waren er in 2010 ook problemen met paramilitairen en uw stiefzoon M. (...), wiens vrouw betrokken was geraakt bij het piramideschandaal en waardoor jullie onder dwang een deel van jullie eigendom hebben moeten verkopen.

U verliet Colombia op 28 oktober 2018 met de bedoeling een bezoek te brengen aan uw oudste zoon. Toen het voorval met uw dochter zich voordeed, zeiden zowel uw dochter als uw zonen, dat u niet kon terugkeren naar Colombia. Uw dochter en jongere zoon kondigden ook hun vertrek aan. Op 28 januari 2019 diende u een vraag voor internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer: uw paspoort, alsook verscheidene documenten in verband de dood van uw man, alsook stukken van het parket in verband met de erkenning van slachtoffer. Verschillende stukken werden eveneens door uw dochter en/of zoon neergelegd. Aan uw zoon werd gevraagd de stukken te bundelen. Deze werden op vraag van het CG per mail doorgestuurd dd. 02/10/2020:

Een krantenartikel met de foto van uw man, een verkiezingslijst waarop uw man als kandidaat staat, de brief dd. 04/09/1994 waarin ELN de moord op uw man opeist (ook neergelegd in 2016 in het dossier van uw zoon D. I. (...)), twee krantenartikels dd. 06/09/1994 over de moord op uw man, akte van een notaris die bevestigt dat u de echtgenote was van Z. J. (...) en met hem drie kinderen heeft, een kopie van de overlijdensakte en identiteitskaart van uw man, een kopie van het rijbewijs van je man, een document met de namen van uzelf en vier kinderen als begunstigten van een "administratief herstel van slachtoffers", een document dd. 15 augustus 2008 van Action Social in verband met een administratief herstel, een document van Action Social dd. 20/09/2011, een document dd. 25 februari 2012 op naam van uw zoon Z. C. D. I. (...) in verband met een herstel voor slachtoffers, een schrijven dd. 01 maart 2013 vanwege uw dochter aan het parket te Cucuta, een document (2 pagina's) van het Openbaar Ministerie (Fiscalia) afgeven dd. 15 maart 2013 aan uw dochter Z. C. L. C. (...), een document van de Fiscalia op uw naam dd. 18 maart 2013, een document op uw naam dd. 11/04/2016 van de Fiscalia (subproceso de Justicia y Paz). Volgens de verklaring van uw dochter betreffen het kopieën van documenten, de originelen bevinden zich in Colombia (CG L. C. (...) p.12). Verder legt uw dochter nog een kopie van een document neer dd. 19 december 2018 van de Fiscalia van Cucuta waarin zij vraagt om beschermingsmaatregelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1 paragraaf A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijk vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat iedere vraag om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het is niet omdat uw zoon Z. C. D. I. (...), in 2017 de status van vluchteling werd toegekend, dat dit ook automatisch het gevolg zou zijn voor zijn familieleden. Zowel u als uw dochter, uw zoon J. A. (...) en uw kleinzoon geven immers duidelijk aan dat uw zoon D. I. (...) een leidersfiguur was die in de voetsporen van zijn vader wou treden en na de dood van zijn vader als enige van de familie politieke ambities had en dat de guerrilla hem hierom bedreigde (CG, p.8, CG L. C. (...), p.10, CG J. A. (...), p.4-5, 11, CG J. A. (...), p.7). Hoewel D. I. (...) zich vragen stelde over wie de werkelijke opdrachtgevers waren van de moord op zijn vader in 1994, bleek zijn rechtstreekse vluchtaanleiding in 2016 - hetgeen ook uit jullie verklaringen kan afgeleid worden – rechtstreeks gelieerd aan zijn politieke profiel. De status van vluchteling werd hem op die basis toegekend.

Inzake uw vraag om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat u op 28 oktober 2018 Colombia heeft verlaten en gewacht heeft tot 28 januari 2019 alvorens een vraag om internationale bescherming in te dienen. U gevraagd naar de reden voor uw laattijdige vraag om bescherming, verklaart u dat het initieel uw opzet was om een bezoek te brengen aan uw zoon D. I. (...) en België te verkennen, om vervolgens terug te keren naar Colombia, maar dat dan in december 2018 het incident met uw dochter gebeurde waarop de familie zei niet terug te keren naar Colombia. Immers, uw dochter L. C. (...) en uw zoon J. A. (...) overwogen eveneens om naar België te komen (CG p. 10). Aangezien u oorspronkelijk van plan was om terug te keren naar Colombia, kan worden geconcludeerd dat er vóór december 2018 voor u geen vrees was voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging waarbij uw fysieke en/of psychische integriteit zou zijn bedreigd.

De uiteindelijke reden om niet terug te keren naar Colombia, is volgens uw verklaring onder meer te wijten aan het incident dat uw dochter L. (...) overkwam in december 2018 (CG p.10). Echter, dat dit incident te maken zou hebben met een "heropening van het onderzoek naar de moord op uw man"

zoals zij en jullie als familie beweren, maken u noch uw familieleden aannemelijk. Uw dochter, die werkte bij de loterij, beschrijft het incident als een overval waarbij een grote geldsom meegenomen werd (hetgeen niet onlogisch lijkt wanneer men op een dergelijke plek werkt) (CG L. C. (...), p.4). De ouders zouden zich op dat moment kenbaar gemaakt hebben als zijnde van het ELN en haar tegelijkertijd bedreigd hebben te stoppen met het onderzoek naar de dood van uw echtgenoot. Het mag dan ook vreemd heten dat uw zoon J. A. (...) hierover iets anders verklaart, volgens J. A. (...) zouden de aanvallers zich pas dagen later telefonisch aan uw dochter kenbaar gemaakt hebben en dan pas de echte reden van de overval vermeld hebben aan uw dochter (CG J. A. (...), p.7). Dergelijke inconsistente verklaringen doen uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Uw dochter verklaarde verder over dit incident dat er aangifte werd gedaan, maar énkél voor diefstal, hetgeen mag verbazen. Volgens haar verklaring diende ze een klacht in bij de politie en vroeg nadien ook nog beschermingsmaatregelen (zie document Fiscalia 18 december 2018). De oorspronkelijke klacht en P.V. opgemaakt door de politie legt ze niet neer. Volgens haar verklaring bevindt die zich nog in Colombia (CG L. C. (...) p.13). Het is weinig overtuigend dat ze de enige klacht die ze zou hebben ingediend bij de politie, niet neerlegt. Op het document voor de vraag naar beschermingsmaatregelen waarvan ze de kopie neerlegt staat enkel te lezen "Hurto calificado y agravado" m.a.w. "diefstal met verzwarende kwalificatie", niks meer niks minder, geen verdere toelichtingen, geen context. Dit neergelegde document (kopie) kan jullie relaas dus niet ondersteunen. L. C. (...) verklaarde dat ze aan de politie niet heeft doorgegeven dat het om een persoonlijke aanval ging door leden van ELN omdat ze angst had omwille van wat enkele maanden eerder aan haar zoon was overkomen (CG L. C. (...) p.13). Noch op basis van haar verklaringen noch op basis van het neergelegde bewijsstuk kan aannemelijk gemaakt worden dat de vermeende overval op het loterijkantoor een rechtstreeks verband heeft met het onderzoek dat jullie voerden naar de dood van uw echtgenoot noch kan er enig geloof gehecht worden aan de bedreigingen die op dat moment zouden geuit zijn. Tot haar vertrek in april 2019, ettelijke maanden na de overval, kende uw dochter overigens geen problemen meer hetgeen evenmin wijst op een onrustbarende situatie.

Het weinige aannemelijke karakter van de verklaringen geldt eveneens voor de andere aangehaalde incidenten die zich in 2018 zouden hebben voorgedaan, namelijk dat 'onbekenden agressief navraag kwamen doen' in het stadion naar uw zoon J. A. (...) (CG p.6 + zie infra), alsook de toegebrachte slagen aan uw kleinzoon (CG p.9). Uw kleinzoon zou zijn toegetakeld in september 2018, er werd hem verteld dat de ganse familie gedood zou worden indien men verder zou gaan met het onderzoek, tot zijn vertrek in maart 2019 werd hij evenwel volledig ongemoeid gelaten, tot net voor zijn vertrek uit Colombia bleef hij zonder probleem buitenshuis werken (CG J. A. (...), p.5-6). Hij diende geen klacht in bij de lokale autoriteiten, er is dus ook geen objectieve informatie of onderzoeksresultaat dat zijn verklaringen kan bevestigen. In het licht van de andere vaststellingen is het bovendien bijzonder moeilijk om zijn beweringen voor waar aan te nemen (zie infra). De foto's die hij neerlegt van zijn verwondingen zijn niet bij machte om duidelijke aanwijzingen te geven over de oorzaak, de omstandigheden noch het tijdstip van deze aangebrachte verwondingen. Het is bovendien allesbehalve overtuigend dat uw volwassen kleinzoon, die zich op dezelfde asielmotieven baseert als u, eigenlijk geen details kent over de onderzoeksdadén die gesteld werden door zijn moeder en de rest van de familie (CG J. A. (...), p.9).

U gevraagd naar de redenen waarom u in 2018 Colombia heeft verlaten, verwijst u naar de meer intensieve bedreigingen nadat uw zoon D. I. (...) in 2016 Colombia had verlaten (CG p. 8). U verwijst tevens naar bovenstaande incidenten die uw kinderen zijn overkomen (CG p.9). Persoonlijk voelde u zich gestresseerd en bedreigd door twee telefoons die u kreeg (CG p.8), waaronder één na het vertrek van uw zoon D. I. (...), waarbij onbekenden u op een opdringerige manier vroegen waar uw zoon heen was en of jullie ook zouden vertrekken (CG p. 11 en p.12). U gevraagd of er u expliciet werd gezegd dat jullie moesten vertrekken, ontkent u dit en stelt u dat dit wel gebeurde ten aanzien van je zoon D. I. (...) in 2016, en ten aanzien van uw zoon J. A. (...), dochter en kleinzoon (CG p.11). Dit wordt ook gesteld door uw dochter (CG L. C. (...) p.5). Echter, hun verklaringen over hun persoonlijke vrees worden evenmin geloofwaardig geacht.

U, alsook uw zoon en dochter, relateren de ingeroepen bedreigingen aan het feit dat u en uw dochter naar het parket gingen (CG p.5). De reden waarvoor u en uw dochter naar het parket gingen, was om documenten bij elkaar te krijgen om te kunnen erkend worden als "slachtoffer van het conflict" en een tegemoetkoming te kunnen ontvangen vanwege de Colombiaanse Staat. Uw dochter zou meermaals hebben gevraagd om het dossier van uw man te heropenen. U en uw gezinsleden menen dat de vele bezoeken aan het parket de aandacht hadden getrokken van mensen geïnfiltreerd in het parket, die dachten dat jullie de zaak (van uw man) opnieuw aan het onderzoeken waren. U noch uw familieleden maken dit voldoende aannemelijk, zoals verder zal worden uiteengezet.

Aangaande de procedure bij het parket moet het volgende worden vastgesteld.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat het aantal bezoeken aan het parket, gespreid over jaren, eerder beperkt was. U (u spreekt voor uw familie als geheel) zou verschillende keren zijn gegaan, alsook uw dochter, die volgens uw verklaring twee keer ging (CG p.6) en volgens haar eigen verklaring drie tot vier keer (CG L. C. (...) p.7). Uit de neergelegde stukken (zie verder), blijkt dat een deel van de afhandeling van de procedure ook schriftelijk is verlopen.

Uit de neergelegde stukken van de procedures bij het parket, uw verklaringen en deze van uw diverse familieleden, kan begrepen worden dat voornamelijk u en uw dochter (CG J. A. (...) p.7) vanaf 2011 tot 2013 verschillende keren naar het parket zijn geweest om stukken op te vragen in het kader van de erkenning als slachtoffer (CG p.10). U stelde dat uw dochter dit een tweetal keer heeft gedaan tussen 2012-2013 en verwijst naar het document dd. 15 maart 2013 (CG p.7). Zelf verklaart uw dochter dat ze drie tot vier keer naar het parket ging (CG L. C. (...) p.6). U stelde dat u in 2011 de aanvraag heeft gedaan (zie document van AccionSocial dd. 20 september 2011) doch een ander document geeft aan dat uw eerste aanvraag deed in 2008 (zie document doorgemailed door zoon J. A. (...)). U verklaart dat men inzake deze aanvraag in 2011 aan uw zoon D. I. (...) antwoord heeft gegeven. Terzake maakte uw zoon J. A. (...) per mail een document over, vanwege de "Unidad para la Atención y Reparación Integral a las Víctimas" (Eenheid voor aandacht en integrale schadeloosstelling van slachtoffers), gericht aan uw zoon D. I. (...), dd.25 februari 2012 in verband met de schadeloosstelling als slachtoffer. Uw dochter verklaarde dat dit document voorafging aan de schadeloosstelling die jullie hebben gekregen in 2012-2013 (CG L. C. (...) p.7). Uw zoon J. A. (...) bezorgde aan het CG ook nog een schrijven vanwege uw dochter L. C. (...) dd. 01 maart 2013, gericht aan het Algemeen Openbaar Ministerie, met een vraag om een certificaat aangaande het dossier van haar vader. In antwoord op haar schrijven van 01 maart 2013 kreeg uw dochter op 15 maart 2013 vanwege het Openbaar Ministerie (Fiscalia) het SIGA nummer van het dossier, de kwalificatie van het misdrijf en de vermelding met certificaat dat de zaak naar de moord op uw man sinds 27 april 1999 gesloten was (zie documenten aanwezig in het administratieve dossier). Een ander document geeft aan dat u zich presenteerde op 18 maart 2013 als slachtoffer bij de "Fiscalia" om u te laten informeren over uw rechten in het "Proces van Justitie en Vrede". Op 11 april 2016 wendde u zich opnieuw tot de Fiscalía, tot de gespecialiseerde eenheid van de Transitie Justitie, kamer voor slachtoffers van Cucuta. U gevraagd in welke context dit document werd afgegeven, stelt u dat u met dit schrijven werd doorverwezen naar het "kantoor voor het volk" (Defensoria del Pueblo), in het kader van het Proces Justitie en Vrede, om informatie te krijgen over een administratief herstel en een vergoeding (CG p.7). In de brief staat dat u zich tot het Defensoria de Pueblo moet wenden om een verdediger (advocaat) te worden toegewezen die u vertegenwoordigt en informeert in het proces van Justitie en Vrede (zie vertaling CG L. C. (...) p.8).

In het kader van deze procedure diende u als familie aan te tonen dat jullie effectief slachtoffer waren en de nodige documenten in verband met het dossier van uw man op te vragen. Jullie deden navraag naar het dossier van uw man en er werd jullie door het Openbaar Ministerie (Fiscalia) meegedeeld dat het dossier in 1999 werd afgesloten (CG p.6). Uw dochter was volgens haar verklaring het meest geïnteresseerd in het dossier over de moord op haar vader (CG L. C. (...) p.4), wat ook bevestigd wordt door haar broer J. A. (...) (CG J. A. (...) p.7 en p.9). Hoewel uw dochter verklaart dat ze bij elk bezoek aan het parket vroeg om het dossier te heropenen (CG L. C. (...) p.8), dient te worden vastgesteld dat u noch uw familieleden officieel het dossier van de moord op uw man hebben (kunnen) laten heropenen, in de juridische zin van het woord (CG p.10). U legt ook geen enkel document neer waaruit een formele vraag tot heropening blijkt. Het dossier van uw man werd afgesloten omdat ELN de moord had opgeëist (CG L. C. (...) p.7). Wellicht is het ook in Colombia het geval dat om een strafrechtelijk dossier te kunnen heropenen na zovele jaren, er nieuwe elementen moeten zijn i.c. mensen die informatie geven over de "opdrachtgevers" waarin uw kinderen waren geïnteresseerd. Het is ook deze informatie die uw dochter heeft gekregen vanwege de instanties (CG L. C. (...) p.9).

Er dient verder te worden vastgesteld, dat jullie pogingen om het dossier officieel te heropenen niet daadwerkelijk waren. Immers, u heeft nooit een advocaat onder de arm genomen, noch in de periode na de moord op uw man, noch in latere jaren (CG p.5 en p.7), terwijl er uit het document van 11 april 2016 blijkt dat u in de hele procedure van schadeloosstelling wel beroep had kunnen doen op een advocaat/vertegenwoordiger (zie vertaling CG L. C. (...) p.8). Volgens de verklaring van uw dochter was dit louter iemand om jullie op de hoogte te brengen van de procedure, maar in eenzelfde beweging vertelt ze dat jullie de boodschap kregen dat heropening niet mogelijk was, tenzij er iemand van de bazen (van ELN) in de gevangenis zou spreken (CG L. C. (...) p.9).

Uw dochter maakt niet aannemelijk dat er sprake was van een persoonlijk gerichte "onwil" tegen de familie vanwege het parket, zoals ze suggereert (CG L. C. (...) p.8). Zij stelde dat men in Cucuta het onderzoek niet wilde voeren, dat ze daarom naar Bogota ging , waarbij ze verwijst naar het certificaat neergelegd op het CG, maar dat ze nooit een antwoord heeft gekregen. Echter, haar verklaringen zijn onjuist, alle neergelegde documenten zijn afkomstig van de Fiscalia van Cucuta, met uitzondering van het document van 25 februari 2012 in verband met de toekenning van de schadeloosstelling als slachtoffer, afkomstig van een speciale eenheid voor slachtofferhulp (zie verder bij bespreking documenten). Ook uw zoon J. A. (...) verklaart dat jullie, uit geldgebrek, geen advocaat onder de arm hebben genomen, om toegang te krijgen tot het dossier van uw man (CG J. A. (...) p.9). Volgens uw zoon was het dossier confidentieel en konden jullie geen toegang krijgen. Het enige wat jullie te weten zouden zijn gekomen waren geruchten, dat de daders in de gevangenis zaten (CG J. A. (...) p.9). Over de daders verklaart u, dat ze door ELN zelf werden geliquideerd (CG p.4).

Aan uw zoon gevraagd welke stappen jullie effectief hebben ondernomen om het dossier van zijn vader te heropenen, verwijst hij naar het informele onderzoek, de vragen die hij en zijn zus wilden stellen binnen het gemeentebestuur aan de (ex-) collega's van uw vader. Uw zoon voegt eraan toe dat uw familie ervoor koos om het onderzoek met eigen middelen en methodes te doen, omdat er op het niveau van het parket niets gebeurde (CG J. A. (...) p.10). Nogmaals expliciet gevraagd wat jullie aan het parket hebben gevraagd, verklaart uw zoon dat jullie het recht hadden in het kader van de slachtofferprocedure om vragen te formuleren en petitie's in te vullen. Gevraagd naar deze documenten denkt uw zoon dat zijn zus de heropening heeft gedaan en verwijst hij naar het document van 15 maart 2013 (CG J. A. (...) p. 10 en p.11). Echter, dit document is een antwoord op haar schriftelijke vraag dd. 01 maart 2013 om informatie over het dossier van haar vader (zie documenten).

Het bleef doorheen de verklaringen van de diverse familieleden lang onduidelijk welke stappen u, uw dochter en/ of andere familieleden nu precies hadden ondernomen bij het parket en waaruit het "onderzoek" zoals aangehaald door uw diverse familieleden – en waaruit de bedreigingen zouden zijn voortgevloeid - dan wel bestond. Er werd u expliciet de vraag gesteld of u of uw familie naast het verzamelen van de nodige stukken in het kader van de erkenning als slachtoffer, nog andere vragen hebben gesteld aan het parket of actief hebben geprobeerd het dossier van uw man te heropenen (CG p. 6). U antwoordt hierop weliswaar met een ja, maar stelt dat u als antwoord kreeg dat het dossier gearchiveerd was in 1999. U verder gevraagd wat u en/of uw dochter gedaan hebben bij het parket, vertelt u opnieuw over de slachtoffererkenning en een tweede procedure voor een andere vergoeding die nog hangende is en waarvoor jullie eveneens documenten hebben ingediend (CG p.7). Er werd u opnieuw gevraagd of u met "het onderzoek" andere zaken bedoelt dan het verzamelen van documenten in het kader van de erkenning als slachtoffer, wat u ontkent (CG p.7). U stelt dat er officieel geen onderzoek werd ingesteld omdat je daar een privédetective voor zou moeten inschakelen, wat jullie niet hebben gedaan (CG p.5). U verklaart wel dat uw zonen die binnen de gemeente werkten op informele wijze in het geheim bepaalde vragen stelden binnen die entourage (CG p.5 en p.10).

Uit het bovenstaande blijkt dat jullie niet alle voorhanden formele middelen hebben ingezet om het dossier van uw man te laten heropenen, er geen documenten zijn die wijzen op een aanvraag daartoe, noch formele antwoorden van het parket terzake. Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie een informeel onderzoek zouden hebben gevoerd omdat jullie via het parket geen antwoorden kregen.

Uit de diverse verklaringen van uw familieleden blijkt dat naast de procedure voor schadeloosstelling, waarvoor er stukken dienden te worden opgevraagd bij het parket, uw kinderen vooral informeel te werk gingen. Uw kinderen, en dan vooral uw zonen die in de gemeente werkten, zouden informeel bepaalde vragen hebben gesteld met betrekking tot de moord op hun vader (CG p.5). Over dit aspect, het informele onderzoek, zijn uw verklaringen en deze van uw familieleden bijzonder vaag.

Uw dochter verklaarde terzake dat zij en haar broer J. A. (...) een paar keer naar het gemeentehuis waren gegaan om contacten te leggen met mensen die hadden samengewerkt met hun vader omdat er geruchten waren dat ze wisten wie de opdrachtgevers voor de moord waren (CG L. C. (...) p.8-9). Ook haar broer J. A. (...) zou vragen hebben gesteld en daarna telefonisch bedreigd zijn om geen verdere vragen te stellen (CG L. C. (...) p.10). Echter, deze verklaring is weinig overtuigend. Immers, het is veel meer aannemelijk dat uw zoon D. I. (...) die toch een meer uitgesproken profiel had binnen de gemeente, dergelijke vragen zou hebben gesteld, wat uw dochter bij navraag ook bevestigt (CG L. C. (...) p.10). Uw zoon gevraagd wat hij precies gedaan heeft als informeel onderzoek binnen het entourage van de gemeente (CG J. A. (...) p.11), stelt hij eveneens dat voornamelijk zijn broer D. I. (...)

sprak met de collega van zijn vader. Deze collega was de baas van zijn vader en is ondertussen overleden.

Uw zoon J. A. (...) verklaart dat zijn broer D. I. (...) aan deze persoon had gevraagd wie het bevel had gegeven voor de moord op uw man, maar de man in kwestie durfde dit niet te zeggen uit vrees voor een aanslag. Hoe dan ook is D. I. (...) reeds in 2016 vertrokken uit Colombia waardoor het zogenaamde informele onderzoek naar de opdrachtgevers van de moord op een laag pitje kwam te staan. Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen over het informeel onderzoek weinig overtuigend zijn. Het is eveneens niet aannemelijk dat uw dochter en zoon J. A. (...) nadat uw zoon D. I. (...) het land ontvluchte, dergelijke vragenstelling zouden hebben verdergezet indien ze er van uitgingen dat hen dat ook in gevaar zou kunnen brengen. Bovendien, zelfs indien bepaalde mensen niet wensten dat er vragen werden geopperd, dan nog is doorheen de verklaringen van u en uw familieleden niet aangetoond dat er een bedreiging was vanwege ELN.

Hoewel u aannemelijk maakt dat u en uw dochter bepaalde stappen hebben ondernomen in het kader van een erkenning als slachtoffer van het conflict en een administratieve herstel in het kader van het Proces van Justitie in Vrede, door de Colombiaanse overheid in het leven geroepen om slachtoffers van het conflict te vergoeden, hetgeen ook grotendeels lukte, maken u noch uw familieleden voldoende aannemelijk dat er ten gevolge daarvan zich ernstige incidenten hebben voorgedaan die kunnen beoordeeld worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Meer bepaald maken u noch uw familieleden aannemelijk dat jullie in recente jaren zouden zijn bedreigd door ELN.

Aangaande de aangehaalde bedreigingen (zie ook supra) moet het volgende nog worden vastgesteld.

Er werd u gevraagd welke bedreigingen zich hebben voorgedaan tussen 2013 en 2016 waarop u antwoordde dat er toen weinig aan de gang was, tot op het moment dat uw zoon D. I. (...) werd bedreigd omwille van zijn politieke ambities, maar dat het normaal is voor die mensen dat ze zich met momenten stil houden (CG p.8). Het mag toch verbazen dat u uw vrees voor vervolging wel koppelt aan het proces van slachtoffererkenning en het navragen naar het dossier van uw man, maar dat u geen gewag maakt van concrete bedreigingen naar aanleiding van de procedure van schadeloosstelling in de periode dat u daar mee bezig was. De bedreigingen zouden pas aan intensiteit hebben toegenomen in de periode toen uw zoon D. I. (...) het land diende te ontvluchten in 2016. De bedreigingen die u persoonlijk aanhaalt, zijn minimaal berustend op twee telefoontjes vanwege onbekenden.

Ook uw dochter verklaarde dat de bedreigingen intenser werden na het vertrek van haar broer in 2016. Uw dochter beweerde dat ELN jullie aan huis persoonlijk kwamen bedreigen (CG L. C. (...), p.10), maar aan u dezelfde vraag gesteld, bleek het om een algemene praktijk te gaan van de guerrilla in het dorp, dat tot hun territorium behoort, met de bedoeling mensen angst aan te jagen, en geenszins enkel en persoonlijk tegen jullie gericht, ze deden dit immers bij iedereen (CG p.8-9). U preciseerde dat ELN kwamen kloppen op de deur om in het algemeen mensen te intimideren, en niet met de bedoeling om te doden, immers indien ze dat van plan waren klopten ze niet op de deuren maar schoten ze gewoon. Aan de verklaring van uw dochter dat ELN uw familie doelbewust thuis kwam bedreigen omwille van jullie stappen bij het parket, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht, jullie verklaringen erover zijn immers niet eensluidend. Uw kleinzoon verklaarde ter zake dat hij ELN enkel aan het huis had gezien toen hij nog erg klein was, maar niet in recente jaren. Hij baseert zich op wat hij hoorde van u en zijn moeder (CG J. A. (...) p.7-8). Aan uw zoon J. A. (...) gevraagd of hij ooit persoonlijk werd bedreigd door ELN verwijst hij naar de telefoons die er kwamen voor hem en zijn zus, alsook naar het incident in het stadion in 2018 (CG J. A. (...) p. 5-6). Uw zoon baseert zich op dezelfde elementen als u en zijn zus, die niet voldoende aannemelijk kunnen worden geacht (zie ook supra), en bovendien maakt ook hij de recent aangehaalde bedreiging ten aanzien van zijn persoon niet aannemelijk. Wat betreft het incident dat op hem betrekking had, namelijk het incident in het stadion in 2018 (CG J. A. (...) p.5-6), is het opvallend dat hij zich zelfs niet de maand kan herinneren waarin dit gebeurde, wat mag verbazen aangezien hij stelde voordien enkel telefonisch te zijn bedreigd. J. A. (...) situeerde dit incident in het stadion waarvan hij verklaart dat het op zijn persoon betrekking had, dat men hem daar wou opsporen, maar waarbij hij niet eens zelf aanwezig was en zijn baas omwille van hem onder schot gehouden werd vaag in 2018, doch hij heeft Colombia pas verlaten in april 2019. Het houdt echter geen steek dat men slechts een enkele poging zou gedaan hebben hem op agressieve wijze (vruchteloos) te zoeken en het vervolgens daarbij te laten. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie belagers steeds goed wisten waar jullie zich bevonden. Tot zijn vertrek uit Colombia kende J. A. (...) overigens geen verdere problemen meer. Hij diende evenmin een klacht in bij de politie. Zo dit incident al is gebeurd, wordt helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het iets zou te maken hebben met ELN en/of de ingeroepen

bedreiging naar aanleiding van het informele onderzoek, dat u samen met uw dochter zou hebben gevoerd.

Verder is het ook weinig geloofwaardig dat u en uw familieleden omwille van ernstige bedreigingen genoodzaakt waren om te vluchten, terwijl de oudste zoon van uw overleden man, uw stiefzoon heden in jullie huis woont zonder enig probleem (CG p.3, CG kleinzoon J. A. (...) p.3, CG L. C. (...) p.11, CG J. A. (...) p.7). U gevraagd of hij dan geen bedreigingen heeft gehad, verklaart u dat dit niet het geval is, hij zou beschermd zijn doordat hij verkeersagent is en bovendien zou hij zich nooit met de zaak hebben bezig gehouden noch naar het parket zijn gegaan (CG p.9-10). Het mag toch verbazen dat de oudste zoon van uw man niet betrokken zou zijn geweest bij de erkenning als slachtoffer. Uw verklaring dat hij tegen ELN zou beschermd zijn omdat hij in zijn functie deel uitmaakt van het bestuur, overtuigt niet (CG p.9-10). Ook uw dochter verklaart dat haar halfbroer niet werd bedreigd (CG L. C. (...) p. 11). Ook zij verklaart dat hij beschermd zou zijn in zijn functie en dat jullie tegen hem hebben gezegd om het onderzoek stop te zetten, wat in tegenspraak is met uw verklaring, dat hij zich daar niet mee bezig hield. Uw zoon J. A. (...) verklaart dan weer dat zijn halfbroer wél nog bedreigingen heeft gekregen (CG J. A. (...) p.7). U gevraagd of uw stiefzoon dan niet wordt opgebeld met vragen over zijn verdwenen familie, antwoordt u ontkennend, mensen zouden hem wel bellen om te 'vissen', maar er zijn geen bedreigingen (CG p.11).

Aangaande het incident in 2012 waarbij uw stiefzoon problemen heeft gehad met paramilitairen, omdat zijn vrouw schulden had ten gevolge van het piramideschandaal (CG p.6-7 en CG dochter L. C. (...) p. 10-11 en CG zoon J. A. (...) p.4), dient te worden opgemerkt dat dit geen rechtstreeks verband houdt met het vertrek van u en uw familieleden in 2018.

Uit het bovenstaande volgt dat u noch uw familieleden de aangehaalde bedreigingen, i.c. vanwege ELN, voldoende aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg kan aan de verklaringen van uw dochter (CG L. C. (...) p.1 en p.9) en zoon (CG J. A. (...) p.6), dat ook de dood van uw broer in september 2019 met jullie zaak heeft te maken, onvoldoende geloof worden gehecht. Uw dochter verklaart terzake dat jullie niet weten wie er achter de moord zit, maar zij vermoedt dat hij werd vermoord omdat "ze" op zoek waren naar jullie en niemand aantroffen (CG L. C. (...) p. 9). Dit is een vreemde uitleg aangezien uw stiefzoon in jullie familiehuis woont en er dus wel nog iemand aanwezig is. Bovendien verklaart u, dat uw broer al sinds de jaren '90 in Venezuela woonde, dat hij terugkwam omwille van de slechte situatie aldaar en vervolgens één maand bij jullie inwoonde alvorens te verhuizen naar een andere stad, Bucaramanga waar hij en zijn zoon werden vermoord. Ook u weet niet wie de daders waren (CG p.10). Hoewel uw broer getuige was van de moord van uw man, hij was veel jonger dan u en woonde na het overlijden van uw ouders bij jullie in, heeft hij zich niet bezig gehouden met het onderzoek daarna (CG p.10). Ook op dit punt verklaart uw dochter iets anders (CG L. C. (...) p. 11), namelijk dat haar oom zich wél met het onderzoek heeft bezig gehouden. U legt inzake de dood van uw broer geen documenten neer.

Niet alleen kan er aan de ingeroepen bedreigingen door ELN geen geloof worden gehecht en al zeker niet aan de beweerde recente incidenten in 2018 die de aanleiding waren voor het vertrek uit Colombia, van uw dochter, uw zoon en kleinzoon, bovendien dient te worden vastgesteld dat u noch uw familieleden een klacht hebben ingediend bij de politie omwille van de bedreigingen. Enkel uw dochter verklaart een klacht te hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van de overval op haar werk in december 2018, maar ze legt deze klacht niet neer. De vraag naar beschermingsmaatregelen waarvan ze een kopie neerlegt werd eerder al besproken en afgevoerd als een niet-dienstig bewijsstuk. Ondanks het feit dat jullie vele kopieën van documenten neerleggen is er eigenlijk geen enkel bewijsstuk neergelegd dat aantoonde dat jullie ooit omwille van de bedreigingen ten aanzien van u en uw dochter, zoon en kleinzoon nuttige stappen tot het bekomen van nationale bescherming ondernomen hebben. In dit verband mag het overigens verbazen dat jullie wat betreft de moord op uw echtgenoot in 1994, blijkens jullie verklaringen, een schijnbaar hardnekkige vastberadenheid aan de dag leggen om te weten te komen wie de werkelijke opdrachtgevers voor de moord waren terwijl jullie er in het geheel geen belang aan lijken te hechten om gerechtigheid te laten geschieden wanneer het de bedreigingen ten aanzien van jullie eigen persoon betreft. Dergelijke passieve handelwijze staat in schril contrast met de verbetering die jullie aan de dag legden/leggen om erkend te worden als slachtoffer n.a.v. de dood van uw echtgenoot (wat ook lukte) en om de bijhorende verschillende schadevergoedingen te krijgen. In deze optiek valt het ook nauwelijks ernstig te nemen dat uw dochter wanneer ze aangifte deed van de overval in eerste instantie niet eens de bijkomende individuele bedreigingen ten aanzien van haar persoon vermeldde (CG L. C. (...), p.13). Het valt moeilijk te begrijpen dat jullie zich wat betreft jullie eigen problemen, waaruit jullie een vrees voor jullie leven putten, niet gewend hebben tot de

Colombiaanse autoriteiten terwijl jullie nochtans jarenlang allerlei officiële instanties bezochten in het kader van het dossier van uw overleden echtgenoot. Deze vaststelling doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de bedreigingen.

Tot slot, maar niet in het minst, dient ook nog het gebrek aan plausibiliteit in jullie verklaringen vermeld te worden. Jullie hebben het allen immers steevast over de constante bedreigingen die iedereen kreeg, jarenlang werden jullie bedreigd dat jullie moesten stoppen met het onderzoek naar de moord op uw echtgenoot omdat ze jullie anders zouden doden (CG, p.5, 7, CG J. A. (...), p.6-7, CG J. A. (...), p.6, L. C. (...), p.6). Gezien u het ELN tegelijkertijd afschildert als wreed en het ELN ook gekend staat als een niets ontziende groepering lijkt het door u geschetste plaatje waarbij het ELN u door de jaren heen eindeloos met de dood bleef bedreigen maar eigenlijk nooit de daad bij het woord voegde niet te kloppen met de werkelijkheid (CG, p.4). Het ELN wist immers waar jullie zich bevonden. Dat het ELN zolang talmde en een schijnbaar engelengeduld aan de dag legde door jullie jarenlang de kans te geven het onderzoek te staken terwijl uw echtgenoot zelf vele jaren eerder zonder enig mededogen of pardon omgebracht werd komt volstrekt onaannemelijk over.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u op basis van dezelfde verklaringen aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico heeft op schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en

Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort is een aanwijzing van uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Ook de moord op uw man in 1994 staat hier niet ter discussie, evenmin de stappen die u en uw dochter hebben ondernomen in het kader van een administratief herstel voor slachtoffers in diverse procedures. Bovenstaand werd echter voldoende uitgelegd om welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat deze stappen hebben geleid tot ernstige bedreigingen vanwege ELN.

Aangaande de vragen om internationale bescherming van uw dochter, zoon en kleinzoon werd hen eveneens de status van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd, alsook de subsidiaire bescherming.

Zoals bij aanvang van deze beslissing vermeld, werd aan uw zoon D. I. (...) in 2017 wel de status van vluchteling toegekend. Er dient nogmaals op gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt rekening houdend met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. Hoewel het CGVS aanneemt dat familieleden van bepaalde personen in aanmerking kunnen komen voor het toekennen van een beschermingsstatus, dient te worden benadrukt dat u uw eigen vrees voor vervolging in concreto moet aantonen, wat u niet hebt gedaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de dochter van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Cucuta. U bent in België samen met andere familieleden, zijnde uw moeder, C. B. A. (...), uw twee zonen R. Z. C. S. (...) en Z. C. J. A. (...), uw broer Z. C. J. Al. (...) en uw broer Z. C. D. I. (...). Ook een nicht van uw vader Z. S. M. (...) verblijft al tientallen jaren in België. Uw moeder diende in België een vraag om internationale bescherming in op 28 januari 2019, uw zoon op 26 maart 2019, terwijl u samen met uw jongste broer J. A. (...) een vraag om internationale bescherming indiende op 08 april 2019. Uw broer D. I. (...) vluchtte in 2016 naar België en werd op 01 september 2017 erkend als vluchteling. Jullie woonden allen samen in het huis dat uw ouders bouwden in de wijk San Martin in Villa del Rosario. Heden woont daar uw stiefbroer, Z. E. M. (...), de zoon uit uw vaders eerste huwelijk

Uw vader werd vermoord in 1994 door ELN die de moord hebben opgeëist. Eens opgegroeid, wilden u en uw broers weten wie er achter de moord zat, wie de feitelijke opdrachtgevers waren. In het kader van een officiële erkenning als slachtoffer en schadeloosstelling, deden jullie navraag bij het parket naar de stand van zaken van het dossier van uw vader. Uw broer D. I. (...) deed dit in 2010, u zelf ging drie tot vier keer naar het parket vanaf 2013 en uw moeder in 2016. Telkens u naar het parket ging werd dit gevolgd door bedreigingen, of ze kwamen aan de deur. U vroeg in 2013 om het onderzoek opnieuw te openen, maar men bleef u zeggen dat het dossier was gesloten, zonder dat u begreep waarom dat zo was. De bedreigingen ten aanzien van u en uw familie werden erger na het vertrek in 2016 van uw broer D. I. (...). Nu waren enkel nog u en uw broer J. A. (...) bezig met het onderzoek naar de opdrachtgevers voor de moord op uw vader. In 2016 stelde u de vraag aan de Fiscalia in Bogota, omdat ze in Cucuta niet wilden meewerken, en in 2018 ging u opnieuw naar het Openbaar Ministerie. Telkens u stappen ondernam, werden u en uw broer J. A. (...) gezegd dat jullie ook dienden te vertrekken. In september 2018 werd uw zoon Z. C. J. A. (...) aangevallen door twee mannen op een moto met een waarschuwing aan uw adres, om het onderzoek naar de moord op uw vader te staken. In december 2018 werd u aangevallen en beroofd door leden van ELN terwijl u op uw werk was. ELN wilde u op deze wijze onder druk zetten om het onderzoek naar de dood van uw vader te staken, anders zou u en uw familie worden vermoord. U werkte voor de loterij en naar aanleiding van dit incident verloor u uw werk. Er zat niets anders op dan Colombia te verlaten. U verliet Colombia op 02 april 2019, samen met uw zonen en uw broer. U diende een vraag om internationale bescherming in op 04 april 2019. Een jaar geleden werd de broer van uw moeder gedood, vermoedelijk omdat ze nog naar jullie op zoek waren en niemand thuis vonden.

Bij terugkeer vreest u te worden gedood door ELN en deze vrees geldt tevens uw familie.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer. Naast u persoonlijke identiteitsdocumenten, uw paspoort en deze van uw jongste zoon, legt u verscheidene documenten neer in verband met de moord op uw vader en de procedure voor erkenning en schadeloosstelling. Deze documenten worden voor de duidelijkheid allemaal samen besproken als

het "familiedossier" in de beslissing van uw moeder. Verder legt u een document neer dd. 19 december 2018 van de Fiscalia van Cucuta waarin u vraagt om beschermingsmaatregelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw moeder, uw zoon en uw broer, werd op basis van de verklaringen van de diverse familieleden en de door jullie neergelegde bewijsstukken eenzelfde beslissing voor jullie allemaal genomen die uitgebreid gemotiveerd werd in de beslissing inzake de vraag om bescherming van uw moeder. Deze luidt als volgt:

"(...)"

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw paspoort en deze van uw jongste zoon, zijn een aanwijzing van jullie identiteit die hier niet ter discussie staat. De documenten aangaande de dood van uw vader en de stappen ondernomen bij het parket, zijn uitgebreid besproken in de beslissing van uw moeder. De moord op uw vader in 1994 staat hier niet ter discussie, evenmin de stappen die u en uw moeder hebben ondernomen in het kader van een administratief herstel voor slachtoffers in diverse procedures.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de zoon van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Cucuta, Villa del Rosario. U bent ongehuwd en hier in België samen met andere familieleden, zijnde uw moeder C. B. A. (...), uw zus Z. C. L. C. (...) met haar twee zonen, R. Z. C. S. (...) en Z. C. J. A. (...) en uw broer Z. C. D. I. (...); u diende in België een vraag om internationale bescherming (VIB) in op 08 april 2019, samen met uw zus. Uw moeder kwam als eerste naar België en diende een VIB in op 28 januari 2019, uw neef J. A. (...) op 26 maart 2019. Uw broer D. I. (...) werd in België op 01 september 2017 erkend als vluchteling. Jullie woonden allen samen in het huis dat uw ouders bouwden in de wijk San Martin in Villa del Rosario. Heden woont daar uw stiefbroer, Z. E. M. (...), de zoon uit uw vaders eerste huwelijk.

U behaalde in 2013 uw diploma Licentiaat in de Lichamelijke Opvoeding. Vanaf 2013 tot 2019 werkte u op regelmatige basis doch niet continue voor de gemeente van Cucuta, op het departement sport. U was niet actief op politiek vlak. U werkte geregeld voor bepaalde projecten samen met uw broer D. I. (...), die wel politieke ambities had, net zoals jullie vader, maar daarin gehinderd werd door ELN. Het was ELN die in 1994 uw vader had vermoord. De daders zijn gekend, in de gevangenis of gedood, maar u en uw gezinsleden wilden in principe weten wie de opdrachtgevers waren geweest. In 2013 gingen vooral uw moeder en zus naar het parket naar de Eenheid van Slachtoffers van het conflict om erkend te worden als slachtoffer en een schadeloosstelling te krijgen. In 2013 kregen jullie ook effectief een schadeloosstelling. U vermoedt dat ELN door infiltranten hiervan op de hoogte werd gebracht, want uw zus werd continue bedreigd telkens ze een dieper onderzoek voerde. Nadat uw broer D. I. (...) Colombia in 2016 ontvluchtte en hij buiten hun bereik was, richtten ze zich meer op u en uw zus. In jullie zoektocht naar de opdrachtgevers van de moord stelden jullie vragen aan mensen binnen de gemeente en de partijcollega's van jullie vader. U werd verschillende keren telefonisch bedreigd door ELN, maar

ze kwamen ook gehuld in bivakmutsen aan jullie huis bedreigen. In 2018 vlak voor uw vertrek kwamen ze u zoeken in het stadion, waar u werkte. U was op dat moment nog niet aanwezig. Ze hielden één van uw bazen onder schot en vroegen hem waar u was. Ze maakten van de gelegenheid gebruik om de gsm van de secretaresse en de moto van uw baas te stelen. De uiteindelijke reden om uw land te verlaten was het incident waarbij uw neef J. A. (...) in elkaar werd geslagen, alsook het incident waarbij uw zus op haar werk werd overvallen, waardoor ze haar job verloor. De ouders hadden zich geïdentificeerd als ELN en uw zus afgedreigd omdat ze zoveel onderzoek deed naar de moord op jullie vader. U verklaart dat het geen optie was om naar een andere stad te gaan. Om dit aan te tonen, verwijst u naar uw oom moederszijde, die jaren geleden getuige was van de moord op uw vader. De groepering wist dat hij nog als enig familielid overbleef na het vertrek van uw familie en daarom vertrok hij naar Bucaramanga, waar hij in september 2019 werd gedood. U verliet samen met uw zus Colombia en diende een vraag tot internationale in op 08 april 2019.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben voor ELN.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer. Naast u persoonlijke identiteitsdocument, zijnde uw paspoort, legt u verscheidene documenten neer in verband met de moord op uw vader en de procedure voor erkenning en schadeloosstelling. Deze documenten worden voor de duidelijkheid allemaal samen besproken als het "familiedossier" in de beslissing van uw moeder. U maakte de documenten over per mail dd. 02/10/2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw moeder, uw zus en uw neef, werd op basis van de verklaringen van de diverse familieleden en de door jullie neergelegde bewijsstukken eenzelfde beslissing voor jullie allemaal genomen die uitgebreid gemotiveerd werd in de beslissing inzake de vraag om bescherming van uw moeder. Deze luidt als volgt:

"(...)"

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw paspoort is een aanwijzing van uw identiteit die hier niet ter discussie staat. De documenten aangaande de dood van uw vader en de stappen ondernomen bij het parket door uw moeder en zus, zijn uitgebreid besproken in de beslissing van uw moeder. De moord op uw vader in 1994 staat hier niet ter discussie, evenmin de stappen die werden ondernomen in het kader van een administratief herstel voor slachtoffers in diverse procedures.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de zoon van tweede verzoekster en de kleinzoon van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten geboren en getogen te Cucuta. U bent in België samen met andere familieleden zijnde uw moeder Z. C. L. C. (...), uw (half)broer R. Z. C. S. (...), uw

grootmoeder C. B. A. (...), uw oom Z. C. J. A. (...), alsook uw oom Z. C. D. I. (...). Hij diende in 2016 een verzoek om internationale bescherming in en werd in 2017 erkend als vluchteling in België. U diende in België een vraag om internationale bescherming (VIB) in op 26 maart 2019. Uw grootmoeder diende een VIB in op 28 januari 2019, uw moeder, uw broer en oom J. A. (...) kwamen samen naar België. Uw moeder en uw oom dienden een VIB in op 08 april 2019. Jullie woonden allen samen in het ouderlijk huis in de wijk San Martin in Villa del Rosario. Heden woont daar uw oudste oom, Z. E. M. (...).

U voltooide uw middelbare school in Villa Rosario en daarna deed u gedurende één jaar uw militaire dienst bij IMPEC (Institution National Penitensario y Encarsenatio), van september 2016 tot september 2017. Na een opleiding van enkele maanden deed u stage in de hoog beveiligde gevangenis van Boyaca. Nadien werkte u als veiligheidsagent voor het bedrijf Igor America in Cúcuta, van december 2017 tot 28 februari 2019. U nam ontslag omdat u het land diende te verlaten. U verklaart dat u Colombia diende te verlaten nadat u in oktober 2018 werd aangevallen door enkele onbekende mannen. U geraakte hierbij gewond in het aangezicht. De aanvallers hadden u afgetuigd bij wijze van waarschuwing aan het adres van uw moeder. U moest haar laten weten dat ze haar onderzoek diende stop te zetten. Omdat uw moeder uw leven meer in gevaar achtte, verliet u na uw grootmoeder als eerste uw land. U kwam in België aan op 13 maart 2019 en diende een vraag om internationale bescherming in op 26 maart 2019.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u opnieuw te worden bedreigd, zoals ook uw andere familieleden.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort en ID-kaart, twee badges (origineel) van IMPEC, een badge (origineel) van uw werk als veiligheidsagent, foto's van de verwondingen in uw gezicht, vliegtuigtickets en document van reisbureau. Daarnaast legt u kopies neer van documenten die ook door andere familieleden werden afgegeven, zijnde een artikel inzake uw grootvader, een kopie van de overlijdensakte van uw grootvader met kopie van zijn ID –kaart en een Communiqué van ELN (kopie) waaruit blijkt dat zijn hem hebben gedood, alsook documenten van het parket (eveneens neergelegd door uw moeder).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw grootmoeder, uw moeder en uw oom, werd op basis van de verklaringen van de diverse familieleden en de door jullie neergelegde bewijsstukken eenzelfde beslissing voor jullie allemaal genomen die uitgebreid gemotiveerd werd in de beslissing inzake de vraag om bescherming van uw grootmoeder. Deze luidt als volgt:

"(...)"

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort en ID-kaart zijn een aanwijzing van uw identiteit die hier niet ter sprake staat. De badges zijn een aanwijzing van uw professionele loopbaan die niet ter discussie staat. De documenten in verband met de regeling van uw reis zijn evenmin een kwestie. Wat betreft de foto's in verband met de verwondingen in uw aangezicht werd erop gewezen, dat de foto's geen aanwijzingen bevatten van wat de oorzaak is van deze verwonding. Aangaande de andere stukken die betrekking hebben op uw grootvader, wordt verwezen naar de beslissing van uw grootmoeder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen wat betreft hun nood aan bescherming op basis van elementen die door de commissaris-generaal niet worden betwist:

"Verzoekers vrezen dat zij, bij terugkeer in Colombia, zullen worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan sommige door het Commissariaat-generaal niet worden betwist :

- Het feit dat de echtgenoot van A. (...), vader van L. C. (...) en J. A. (...) en grootvader van J. A. (...), in 1994 door ELN werd vermoord;*
- Het feit dat hij één invloedrijk politicus was;*
- Het feit dat verzoekers verschillende procedures hebben aangespannen in Colombia – sommige om informatie te verkrijgen over de dood van hun echtgenoot/vader, andere om te worden erkend als slachtoffers van het conflict en om schadevergoeding te verkrijgen;*
- Het feit dat D. I. (...) – de zoon van A. (...), broer van L. C. (...) en J. A. (...), en oom van J. A. (...) – als vluchteling in België in 2017 erkend werd;*
- Het feit dat J. A. (...) aangevallen werd;*
- Het feit dat het ELN nog steeds aanwezig is in Colombia en in de regio van verzoekers – en dat er nog steeds gewapende gevechten zijn.*

Deze elementen volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij.

Het feit dat verwerende partij de ernst van de ontvangen bedreigingen in twijfel trekt is irrelevant. Verzoekers zijn in de ogen van het ELN "ontwrichtende elementen" omdat zij trachten informatie te verkrijgen over de moord op J. (...), verzoekers' echtgenoot/vader/grootvader.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

« 4.2.1.5.1 (...) » (CCE n° 220 190 du 24 avril 2019)

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over ELN's gevarenbeoordeling en de grote hoeveelheid bewijsmateriaal die verzoekers ter staving van hun asielerzoek hebben ingediend moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Hoewel sommige elementen van hun verhaal als niet "geloofwaardig" worden bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekers – en het bewijsmateriaal – moeten worden geanalyseerd om hun behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

« (...) » (CCE n° 36527 du 22 décembre 2009)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekers asielaanvragen om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de "ernst" van de bedreigingen. Dit is niet de juiste aanpak.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekers hebben zich oprecht ingespannen om hun verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikken, hebben consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd."

Verzoekende partijen geven vervolgens aan in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te verlangen en ondernemen als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot hun vluchtrelaas te weerleggen:

"a) De bedreigingen tav alle gezinsleden – het gezin als bijzonder sociaalgroep – het politiek profiel van het (hele) gezin

In de bestreden beslissing, merkt verwerende partij op dat het feit dat D. I. (...) in 2017 de vluchtelingenstatus heeft gekregen, niet automatisch ook voor de rest van zijn gezin zou moeten gelden. Ze dringt aan op het politieke profiel van D. I. (...) en merkt op dat als hij "zich afvroeg wie de echte aanstichters waren van de moord op zijn vader in 1994, zijn vlucht in 2016 rechtstreeks verband bleek te houden met zijn politieke profiel".

Verzoekende partij wenst in dit verband verschillende elementen in de juiste context te plaatsen.

In de eerste plaats, wil zij de aandacht vestigen op het feit dat vrijwel de gehele familie in feite een "politek profiel" heeft. In Colombia zijn gemeentelijke banen rechtstreeks "verbonden met de politiek". Weliswaar had D. I. (...) van meet af aan belangstelling getoond voor een politieke carrière zoals die van zijn vader, maar de bedreigingen die hij ontving wegens het onderzoek naar de moord op zijn vader, weerhielden hem daarvan en dwongen hem te vertrekken. Heel begrijpelijk, ontmoedigde dit ook alle andere familieleden om te hopen op een politieke carrière...

In elk geval is het ook van belang de bedreigingen die D. I. (...) destijds ontving en de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn asielverhaal in België, opnieuw in hun context te plaatsen. Zoals hij in zijn eigen asielverzoek had uiteengezet, hielden de ontvangen bedreigingen verband met het onderzoek dat het hele gezin had ingesteld naar de moord op hun vader/echtgenoot. Telkens wanneer één van hen naar het openbaar ministerie (Fiscalia) ging of vragen stelde over hem, werden zij bedreigd. Aangezien hij in de politiek zat en zich kandidaat wilde stellen voor een ambt, hielden de bedreigingen die D. I. (...) ontving verband met zijn politieke profiel.

Feit blijft echter dat de bedreigingen – wat ze ook waren – hun fundamentele oorsprong vonden in het onderzoek dat de familie verrichtte rond de moord op hun vader/echtgenoot. Als het CGVS in 2016-2017 de bedreigingen die D. I. (...) ontving, kon geloven, zelfs als ze in verband konden worden gebracht met zijn politieke profiel, kon het niet negeren dat ze hun bron – in de basis – in deze context vonden. Het CGVS kan dus niet weigeren te geloven in het gevaar dat deze zelfde context inhoudt voor de rest van de gezinsleden!

Hoe dan ook, verwerende partij is zo vrij om zowel aan het begin als aan het einde van de beslissing te benadrukken dat verzoeken om internationale bescherming individueel worden geanalyseerd, rekening houdend met de persoon en de specifieke kenmerken van het geval, maar neemt vervolgens de vrijheid om een identieke beslissing te nemen (kopiëren en plakken) voor de vier leden van het gezin waarop het onderhavige beroep betrekking heeft...

Gelet op deze omstandigheid kan het geval van verzoekers niet los worden gezien van dat van D. I. (...). Er zij overigens op gewezen dat verwerende partij zich rechtstreeks op het dossier van D. I. (...) heeft gebaseerd om de asielaanvragen van verzoekers te analyseren. Tijdens de individuele gesprekken heeft de beschermingsfunctionaris er immers herhaaldelijk op gewezen dat hij de feiten reeds kende of reeds over verschillende documenten beschikte dankzij de analyse van het dossier van D. I. (...). Dit bewijst dat de zaken intrinsiek met elkaar verbonden zijn en op dezelfde feiten en gronden berusten.

Verzoekers benadrukken ook dat het gezin in zijn geheel wordt bedreigd, en vervolgd, en dat er geen afdoende reden zijn om te beschouwen dat sommige familieleden een gegronde vrees voor vervolgingen hebben en de andere niet. Rekening houdend met alles dat het gezin heeft meegemaakt, dient vastgesteld te worden dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in Columbia, en dat de autoriteiten niet in staat zijn om hen te beschermen. Het gezin moet in huidig geval als "bijzonder sociaal groep" worden beschouwen:

"(...) "¹

Het staat buiten twijfel, zoals hierboven werd benadrukt, dat de meerdere gezinsleden vermoord werden, dat andere bedreigingen kregen, dat ze stappen hebben ondernomen bij de autoriteiten om het onderzoek over de moord verder te zetten, en dat zij als politieke tegenstanders worden gezien door de gerilla. Alle gezinsleden zijn in gevaar, en verzoekers dienen bijgevolg als vluchtelingen te worden erkend.

b) Wat betreft de termijn voor de indiening van A. (...) 's asielverzoek

In de bestreden beslissingen, merkt verwerende partij op dat A. (...) haar verzoek om internationale bescherming heel laat heeft ingediend: zij is op 28 oktober 2018 in België aangekomen, maar heeft het pas op 28 januari 2019 ingediend. Zij legt uit dat de "bepalende" factor het laatste incident was dat L. C. (...) in december 2018 overkwam. Verwerende partij merkt op dat indien A. (...) aanvankelijk de bedoeling had om naar Colombia terug te keren, kan worden geconcludeerd dat zij derhalve vóór december 2018 geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève had.

Verzoekende partij kan een dergelijke redenering, die berust op een overhaaste conclusie en een slordige analyse van deze complexe zaak, niet volgen.

In hun verklaringen hebben verzoekers immers allen verklaard dat hun beslissing om Colombia te ontvluchten het resultaat was van een "geheel". A. (...) merkt zelf op (NPO A. (...), p. 12) :

(...)

De heftigere incidenten van 2018 (J. A. (...) ' mishandeling, J. Al. (...) 's bedreigingen op het werk, en L. (...) 's incident op het werk) zijn uiteindelijk wat het gezin "voor eens en voor altijd" deed besluiten om te vluchten. Zij waren, zoals de beschermingsfunctionaris zelf opmerkte, de "druppel" die de emmer deed overlopen (NPO L. (...), p. 5-6) :

(...)

Deze incidenten, intenser dan voorheen, voegden zich bij een cyclus/context van voortdurende bedreigingen en angsten die al jaren werden aangewakkerd – en die D. I. (...) reeds op de vlucht hadden doen slaan:

(...)

(NPO J. A. (...), p. 6)

(...)

(NPO J. Al. (...), p. 6)

Het enkele feit dat A. (...), de grootmoeder, aanvankelijk dacht dat zij na haar "vakantie" naar het huis van haar zoon zou terugkeren, kan niet volstaan om de wederpartij te laten concluderen dat verzoekers tot december 2018 geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag hadden! Uit al hun verklaringen blijkt duidelijk een voortdurende angst gebaseerd op onophoudelijke dreigementen! De meest recente incidenten, gewelddadiger en heviger dan voorheen, hebben verzoekers alleen maar bevestigd dat het voor hen onmogelijk zou zijn om in Colombia te blijven wonen.

Het is belangrijk te bedenken dat A. (...) een bejaarde is, die zelf toegeeft dat ze "haar verstand begint te verliezen" (NPO A. (...), p. 6 en p. 11-12). In de afgelopen jaren hebben haar kinderen en kleinkinderen geprobeerd haar zachtzaam en beschermend te behandelen. Toen zij met haar spraken over het feit dat zij met haar zoon, D. I. (...), een vakantie in België zou komen doorbrengen, dachten zij er natuurlijk reeds aan haar onderdak te bieden en zich bij haar te voegen, zodra zij het geld bijeengebracht hadden. Maar om haar te sparen, stelden ze het voor als een "vakantie".

(...)

(NPO L. C. (...), p. 10)

A. (...) zelf bekende echter, na het laatste incident dat L. C. (...) in december 2018 overkwam, dat het ondenkbaar was geworden om terug te keren naar het land - omdat het te gevaarlijk was:

(...)

Het enkele feit dat A. (...) een paar weken heeft gewacht met het indienen van haar asielaanvraag en aanvankelijk overwoog om terug te keren naar Colombia, kan niet volstaan om te concluderen dat verzoekers niet vóór december 2018 vreesden voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Zij waren er inderdaad al jaren bang voor – D. I. (...) had het land om die reden in feite al in 2016 verlaten –, en zijn uiteindelijk gevlucht na de laatste ernstige incidenten die zich in 2018 hebben voorgedaan. A. (...) 's onwetendheid komt gewoon voort uit haar hoge leeftijd en het verlangen van haar kinderen om haar te beschermen en te sparen.

c) Wat de grond van de zaak betreft: de ingeleide procedures en de daaropvolgende bedreigingen

Verwerende partij merkt op dat verzoekers een verband leggen tussen de vermeende bedreigingen die zij hebben ontvangen en de ingestelde procedures, en baseert het grootste deel van haar analyse derhalve op deze twee punten.

In de eerste plaats is het interessant vast te stellen dat verwerende partij twee fundamentele elementen uit het oog lijkt te hebben verloren:

- Het feit dat het hoofddoel van verzoekers was, de moord op hun echtgenoot/vader en de verantwoordelijken tot op de bodem uit te zoeken;
 - En het feit dat de bedreigingen waren gebaseerd op het feit dat de verzoekers probeerden het onderzoek naar de moord op hun echtgenoot/vader te heropenen en er veel vragen over stelden;
- De ingeleide schadevergoedingsprocedure heeft op zich niet tot problemen en bedreigingen geleid.

Dit is belangrijk om te onthouden, omdat de tegenpartij soms lijkt te "verdwalen" in de verschillende procedures die door de aanvragers worden uitgelegd en dit argument van gebrek aan "samenhang" in de toelichtingen gebruikt om haar weigering te rechtvaardigen.

Verzoekers hebben echter vooral willen benadrukken dat de bedreigingen voortvloeiden uit hun belangstelling voor de zaak van hun vader/echtgenoot en niet uit "alle" aanhangig gemaakte procedures – hetgeen de wederpartij uit het oog lijkt te hebben verloren. Het verband tussen deze elementen is duidelijk en rechtvaardigt ten volle de vrees van de verzoekers.

i. De ingestelde procedures

o De bezoeken aan het openbaar ministerie

Verwerende partij merkt op dat, gespreid over verschillende jaren, het aantal bezoeken van verzoekers aan het parket "vrij beperkt" lijkt te zijn. Zij merkt op dat L. C. (...) verklaarde dat zij het openbaar ministerie slechts 3 à 4 maal had bezocht, terwijl A. (...) het tweemaal had bezocht.

Verzoekende partij wenst echter één punt te verduidelijken: dit aantal vertegenwoordigt het aantal keren dat het gezin bewijsstukken/documentatie van hun bezoek kon verkrijgen, maar niet het totale aantal keren dat het gezin daadwerkelijk ter plaatse is geweest! Dit aantal is duidelijk veel hoger.

De bezoeken van verzoekers hadden soms betrekking op de schadevergoedingsprocedures – die op zich niet de oorzaak is van bedreigingen – en soms op de wens van verzoekers om informatie te verkrijgen over de zaak van hun vader/echtgenoot en te trachten deze te heropenen. Terwijl verzoekers geen grote moeilijkheden ondervonden met betrekking tot de eerste procedures, werden zij met betrekking tot de tweede vaak geconfronteerd met een ontwijkende of zelfs oncoöperatieve administratie: ofwel kregen verzoekers te horen dat zij "het zouden onderzoeken en hen op de hoogte zouden houden"; ofwel, vanaf de dag in 2013 waarop verzoekers officieel te horen kregen dat het dossier gearhiveerd was, kregen zij te horen dat het dossier gesloten was en dat er niets meer aan te doen was. Het gevolg was dat veel bezoeken resulteerden in een "officieus" antwoord, waarvan verzoekers geen "bewijs" ontvingen.

L. C. (...) had specifiek verklaard dat zij niet bij elk bezoek een "certificaat" ontvingen (NPO L. C. (...), p. 12) :

(...)

Verzoekers wijzen ook op het gevaar dat deze bezoeken aan het openbaar ministerie inhielden: telkens wanneer zij zich daar begaven, werden verzoekers bedreigd. Het was dus normaal dat verzoekers op hun hoede bleven en spaarzaam waren in hun aanpak, om ernstiger problemen te voorkomen!

Zelfs indien het aantal bezoeken beperkt was geweest – quod non in casu – doet dit hoe dan ook niets af aan de realiteit en de ernst van de bedreigingen die volgden!

Dit argument is derhalve niet overtuigend.

o De pogingen om de zaak van verzoekers' vader/echtgenoot te heropenen

Verwerende partij merkt op dat verzoekers niet beschikken over een "officieel document" waarin wordt verzocht om heropening van de zaak en van het onderzoek naar de moord op hun echtgenoot/vader. Zij voegt daaraan toe dat de pogingen om de zaak te heropenen geen resultaat hebben gehad: verzoekers hebben met name nooit een advocaat hebben raadgepleegd. Verwerende partij gelooft ook niet in de vermeende terughoudendheid van het openbaar ministerie jegens hen.

Zoals hierboven uiteengezet, werden verzoekers, toen hun verzoeken betrekking hadden op de zaak van hun vader/echtgenoot, geconfronteerd met een onwillige administratie. Ondanks hun voortdurende verzoeken om heropening van het dossier – het voornaamste doel van al hun inspanningen – hebben verzoekers dit nooit kunnen verkrijgen. Dit verklaart waarom verzoekers niet beschikken over een document dat getuigt van een "formeel verzoek tot heropening".

(...)

(NPO L. C. (...), p. 7)

(...)

(NPO L. C. (...), p. 8)

Geconfronteerd met dit gebrek aan hulp van de autoriteiten van Cucuta, besloot L. C. (...) zelfs om helemaal naar Bogota te gaan! Verwerende partij wijst hierop, maar merkt op dat zij dit niet gelooft omdat zij niet over documenten in die zin beschikt (met uitzondering van een document uit 2012 met betrekking tot de schadevergoedingsprocedure). Deze omstandigheid alleen is echter niet voldoende om te concluderen dat dit onwaar is! Het feit dat verzoekster geen documenten in die zin heeft kunnen verkrijgen, kan op dezelfde wijze worden verklaard als voor Cucuta: de administratie is in Bogota even ontwijkend en onbereidwillig gebleven en heeft onder het voorwendsel van archivering van het dossier geweigerd haar verzoek in te willigen.

Dit is natuurlijk niet onbelangrijk: aangezien verzoekers bedreigingen ontvingen telkens wanneer zij belangstelling toonden voor het onderwerp, lijkt het geen twijfel dat infiltranten het ELN op de hoogte hebben gebracht van verzoekers' acties. Alles werd in het werk gesteld om verzoekers ervan te weerhouden zich voor de zaak te interesseren en om te verkrijgen wat zij werkelijk wilden: heropening van de zaak en van het onderzoek. Het lijkt geen twijfel dat gevoelige gegevens – ongetwijfeld over andere politici, waarschijnlijk de oorspronkelijke opdrachtgevers van de moord op de vader/echtgenoot van verzoekers – aan het licht hadden kunnen komen indien een grondiger onderzoek was verricht.

Het feit dat er, zoals verwerende partij opmerkt, inderdaad een procedure moet bestaan die de heropening van dossiers/onderzoeken mogelijk maakt, zoals in België, volstaat niet om te rechtvaardigen dat verzoekers er voordeel uit hadden kunnen halen: vanaf het moment dat er corruptie en infiltratie is, konden verzoekers niets doen...

Ook het feit dat verzoekers geen advocaat hebben ingehuurd, kan worden verklaard. Ten eerste, zijn advocaten in Colombia erg duur, en verzoekers hebben niet veel geld (het bewijs hiervan is dat zij maanden nodig hadden om het geld bijeen te krijgen dat nodig was om het land te ontvluchten). Het is ook begrijpelijk dat verzoekers besloten geen advocaat raad te plegen, wetende dat het gebrek aan medewerking van de autoriteiten uiteindelijk rechtstreeks verband hield met corruptie en infiltratie door leden van het ELN – waartegen niets kon worden gedaan! Ten slotte, voegen verzoekers hieraan toe dat, hoewel de mogelijkheid om een advocaat te nemen wordt vermeld in een aan de verwerende partij overgelegd document van 2016, dit toch beperkt is tot de betrokken ombudsmanprocedure. Zelfs in de veronderstelling dat zij een advocaat hadden kunnen krijgen om hen in deze overgangsrechtprocedure te vergezellen, had die advocaat echter niets kunnen doen voor datgene waar het hen in de eerste plaats om te doen was, namelijk: de heropening van de zaak van hun vader/echtgenoot bewerkstelligen! Het loutere feit dat verzoekers niet beschikken over een "formeel verzoek tot heropening"- document en geen advocaat hebben raadgepleegd, kan niet volstaan om te concluderen dat verzoekers niet "alle beschikbare middelen" hebben aangewend om te trachten de zaak van hun vader/echtgenoot te heropenen. De context verklaart heel goed hun gedrag en de realiteit van de situatie!

o Het « informeel onderzoek »

Geconfronteerd met dit gebrek aan medewerking van de autoriteiten besloten verzoekers de zaak in "eigen hand" te nemen: zij begonnen zelf een onderzoekje in te stellen en vragen te stellen in hun omgeving – met name in de gemeente, waar enkele van de vroegere collega's van hun vader nog werkten. Verzoekers vermoedden dat bepaalde politici van een partij die tegen de partij van hun echtgenoot/vader was, achter de moord zaten. De echtgenoot/vader van verzoekers was inderdaad een eerlijk en integer politicus – wat in Colombia niet gebruikelijk is! Hij deed zijn werk trouw en liet zich niet corrumperen – niet in het minst door het ELN zelf, dat het gebied controleerde – wat sommige mensen niet beviel!

In casu, acht verwerende partij de verklaringen van verzoekers over hun "informele onderzoeken" vaag en niet overtuigend.

Wat verwerende partij uiteindelijk verwijt, is dat de verklaringen van verzoekers niet « eenvormig » waren... Maar dit kan heel goed worden verklaard: elk van de verzoekers heeft inderdaad op eigen houtje een onderzoekje ingesteld! Hoewel zij goed gecoördineerd waren met betrekking tot het einddoel (d.w.z. antwoorden krijgen over de moord op hun vader/echtgenoot), opereerden zij elk afzonderlijk. Dit verklaart waarom de verzoekers elk voor zich uitlegden wat zij deden, en niet in staat waren om "gedetailleerd" of zo "samenhangend" als verwerende partij graag had gezien, de handelingen van de anderen toe te lichten!

Hetzelfde kan worden gezegd van de procedures die bij het parket zijn gevoerd: aangezien het hoofdzakelijk L. C. (...) is die met deze procedures was belast, is zij degene die hierover het best is ingelicht. De anderen werden op de hoogte gehouden, maar a fortiori en logischerwijze kennen zij niet alle details van de acties die zij heeft ondernomen en de bezoeken die zij aan het openbaar ministerie heeft gebracht.

In elk geval lijkt verwerende partij van verzoekers een mate van verwachting te hebben die onmogelijk kan worden verwacht... Verzoekers hebben inderdaad hun uiterste best gedaan om hun verklaringen te staven: wat de formele procedure betreft, hebben zij (zeer) vele documenten ingediend; wat hun informele onderzoeken betreft, hebben zij eerlijke en gedetailleerde verklaringen afgelegd.

Uiteindelijk bestond hun informele onderzoek uit het stellen van vragen om hen heen, op hun werk, enz. Het is moeilijk in te zien wat de verzoekers nog meer hadden kunnen zeggen. Daarbij kwam nog het probleem dat de mensen met wie verzoekers spraken, vaak ook bang waren hun mond open te doen – uit angst voor represailles!

(...)

(NPO A. (...), p. 10)

(...)

(NPO Al. (...), p. 9)

(...)

(NPO Al. (...), p. 10)

Verzoekers hebben dus duidelijk samenhangende, zo volledig mogelijke verklaringen afgelegd over hun handelingen. Verwerende partij, die zich er grotendeels toe beperkt de door verzoekers aangegeven procedures op te sommen zonder werkelijk argumenten aan te voeren, kan niet overtuigen.

ii. De verschillende bedreigingen en incidenten

o Tussen 2013 en 2016

Verwerende partij merkt op dat verzoekers niet hebben vermeld dat zij in de periode 2013-2016 veelvuldig zijn bedreigd en verbaast zich daarover, aangezien dat juist de periode is waarin zij de schadevergoedingsprocedures zouden hebben gevoerd. Zij merkt op dat volgens de verklaringen van verzoekers de bedreigingen rond 2016, de periode waarin D. I. (...) het land moest ontvluchten, zijn toegenomen – maar merkt op dat er tegenstrijdigheden zijn over de vraag of de aanvallers verzoekers alleen telefonisch of ook persoonlijk bij hen thuis hebben bedreigd.

Verzoekende partij heeft nooit bedoeld te zeggen dat zij in de periode 2013-2016 niet "veel" bedreigingen hebben gekend. Verzoekers zijn inderdaad sedert het begin van hun hernieuwde belangstelling voor de zaak van hun echtgenoot/vader voortdurend bedreigd. Wat verzoekers wel wilden zeggen is dat deze bedreigingen in de loop van de tijd zijn geëvolueerd: zo werden zij intenser vanaf ongeveer 2016, waardoor D. I. (...) het land moest ontvluchten, en opnieuw in 2018.

Derhalve trekt verwerende partij de verklaringen van verzoekers uit hun context, door deze aldus uit te leggen dat zij "bijna niet" waren bedreigd in die periode – terwijl dit niet waar is. De dreigingen hebben altijd bestaan, maar zijn in de loop der jaren alleen maar groter geworden.

(...)

(NPO J. A. (...), p. 6)

Met betrekking tot de vraag of de bedreigingen ook "in persoon" zijn geuit, kiest verwerende partij er opnieuw voor haar argumentatie te baseren op één enkele verklaring van één persoon, waarbij zij alle andere verklaringen negeert. Zij merkt op dat A. (...), de grootmoeder, naar verluidt heeft gesuggereerd dat wanneer de bedreigingen persoonlijk werden geuit, dit gebeurde in het kader van het algemene terreurbeleid van het ELN. Weliswaar vielen sommige huisbezoeken van het ELN binnen dit kader, maar verzoekers werden wel degelijk ook persoonlijk in persoon bedreigd! Ze herhaalden dit allemaal verschillende keren:

(...)

(NPO J. A. (...), p. 7)

(...)

(NPO J. Al. (...), p. 6)

(...)

(NPO L. C. (...), p. 6 en p. 10)

o De incidenten van 2018

Verwerende partij analyseert vervolgens de incidenten die in 2018 hebben plaatsgevonden – en uit daar verschillende punten van kritiek op:

Wat de aanval op J. A. (...) betreft, is verwerende partij verbaasd dat er geen klacht werd ingediend bij de politie. Zij voegt er ook aan toe dat de foto's van de aanval geen informatie verschaffen over de oorzaak en de omstandigheden van de verwondingen.

In het algemeen moet worden beklemtoond dat het volkomen begrijpelijk is dat verzoekers na deze verschillende incidenten geen klacht hebben ingediend: zoals zij verklaarden, zou dit hen alleen maar in nog groter gevaar hebben gebracht:

(...)

(NPO J. A. (...), p. 6)

(...)

(NPO, J. A. (...), p. 10)

(...)

(NPO, L. C. (...), p. 5)

Veel Colombiaanse burgers hebben geen vertrouwen in de politie en weten dat deze corrupt is en dat de informatie die zij verstrekt kan worden doorspeeld aan hun agressors, met name het ELN (zie infra over de doeltreffendheid van de politie).

Wat de bedreigingen op J. Al. (...)’s werkplaats betreft, is verwerende partij verbaasd dat hij deze gebeurtenis niet in de tijd kon plaatsen.

Verzoeker was door zijn raadsman gewezen op het belang van precieze chronologische aanduidingen gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Maar omdat hij zich in de stress van het moment de precieze datum niet kon herinneren, gaf hij er de voorkeur aan helemaal geen datum te noemen, liever dan een fout te maken die tegen hem zou kunnen worden gebruikt. Uiteraard weet verzoekster dat deze gebeurtenis plaatsvond in november 2018. Hij herinnert zich echter de exacte dag niet. Dit kan echter niet volstaan om te concluderen dat het incident als zodanig een leugen is!

Wat de bedreigingen en de diefstal op L. C. (...)’s werkplaats betreft, merkt verwerende partij op dat verzoekers hierover tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd: L. C. (...) verklaarde dat de aanvallers zich rechtstreeks hadden geïdentificeerd en haar hadden bedreigd om haar onderzoek naar de moord op haar vader stop te zetten, terwijl J. Al. (...) verklaarde dat de aanvallers zich enkel hadden geïdentificeerd en verzoekster enkele dagen later tijdens een telefoongesprek hadden bedreigd. De wederpartij heeft vervolgens haar verbazing geuit over het feit dat in de klacht die verzoekster vervolgens heeft ingediend, enkel melding wordt gemaakt van de overval en niet van de aanval en de persoonlijke bedreigingen die zij heeft ondergaan.

Verzoekers wensen hier hun verklaringen te verduidelijken – die in feite niet tegenstrijdig zijn, maar elkaar aanvullen! Tijdens het incident identificeerden de aanvallers zich als leden van het ELN en bedreigden zij verzoekster. Enkele dagen later belden zij ook verzoekster op en uitten zij opnieuw bedreigingen, waarbij zij verwezen naar dit specifieke incident. In het geval van de aanslag op J. Al. (...) daarentegen hebben de aanvallers op dat moment zich niet geïdentificeerd, maar wel enkele dagen later per telefoon. J. Al. (...) was enigszins verward in zijn uitleg en verwees naar de telefonische bedreigingen die L. C. (...) een paar dagen na het incident had ontvangen, waarbij hij een vergelijking maakte met wat hij zelf had meegemaakt. Het gaat dus hooguit om een kleine "warboel", maar de verklaringen van verzoekers zijn geenszins in tegenspraak met elkaar of met de feitelijke feiten.

Wat de door L. C. (...) ingediende klacht betreft, zij erop gewezen dat verzoekster, evenals haar zoon J. A. (...), geen klacht wenste in te dienen - uit vrees dat dit de zaak zou verergeren. Ze werd hiertoe echter verplicht door haar bedrijf – om verzekeringstechnische redenen. Zij beperkte haar klacht echter tot de diefstal en gaf er de voorkeur aan de persoonlijke bedreiging die het incident inhield niet te vermelden – om verdere vergeldingsmaatregelen te voorkomen.

(...)

(NPO L. C. (...), p. 5)

Tenslotte is verwerende partij verbaasd dat alle drie de gebeurtenissen "op zichzelf staand" waren – en in het bijzonder dat hen nadien niets anders is overkomen, hoewel zij pas enkele maanden na elk van deze gebeurtenissen het land zijn ontvlucht.

In dit verband moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat het gedrag van de aanvallers niet kan worden toegerekend aan en verweten aan verzoekers! In de tweede plaats, willen verzoekers benadrukken dat zij ook al het mogelijke hadden gedaan om te voorkomen dat dit opnieuw zou gebeuren: ten eerste hadden zij geen klacht ingediend; ten tweede hadden zij persoonlijke "veiligheidsmaatregelen" genomen. Zij hebben met name hun persoonlijke onderzoeken daadwerkelijk stopgezet. Ze begonnen ook te vermijden om buiten te gaan, om andere routes te nemen,... Dit werd uitgelegd door J. A. (...):

(...)

(NPO J. A. (...), p. 12)

Hoe dan ook, verwerende partij heeft het bij het verkeerde eind wanneer ze opmerkt en zich erover verbaast dat elk van de verzoekers na elk van deze gebeurtenissen in staat blijkt te zijn geweest, normaal te leven, zonder verdere incidenten. We mogen niet uit het oog verliezen dat de aanval van J. A. (...) een rechtstreekse boodschap aan zijn moeder was – om haar te beletten zich overal mee te bemoeien... En toch kreeg ze in december 2018 een nieuwe "aanval"! Het is dus verkeerd te zeggen dat niets anders is gebeurd: in oktober, november en december 2018 volgden drie incidenten elkaar op! Dit is niet niks.

o Met betrekking tot O. (...) (verzoekers' broer/oom) en E. M. (...) (verzoekers' halfbroer/schoonzoon) Volgens verwerende partij houdt de moord op O. (...) geen verband met de zaak van verzoekers, omdat hij een tijdlang in Venezuela heeft gewoond en niet betrokken is geweest bij de door verzoekers aangehangen procedures. Zij voegt daaraan toe dat indien hij was gedood omdat verzoekers niet konden worden gevonden en de aanvallers zich daarom als represaille tot familieleden hadden gewend, het niet logisch was dat zij zich in plaats daarvan niet tot E. M. (...) hadden gewend, die in het huis van de familie woonde! Verwerende partij is ook verbaasd dat hij « zonder problemen » in de gezinswoning van verzoeker kan wonen.

Verwerende partij ziet hier een zeer belangrijk element over het hoofd: het feit dat O. (...) aanwezig was op het ogenblik van de moord op verzoekers' vader/echtgenoot! Zodra zijn zwager was vermoord, rende hij naar zijn huis, dat slechts enkele meters verderop stond, om een wapen te halen, en met dit wapen

rende hij achter de belagers van zijn zwager aan. Hoewel hij ze niet kon raken, merkten de aanvallers zijn poging wel op! Daarna begon hij ook bedreigingen te ontvangen. Dit is wat hem ertoe aanzette om te vertrekken en zijn toevlucht te zoeken in Venezuela!

In die omstandigheden is het helemaal niet verwonderlijk dat de aanvallers, die verzoekers zochten maar niet vonden, zich tot hem wendden en niet tot bijvoorbeeld E. M. (...).

(...)

(NPO A. (...), p. 10)

(...)

(NPO L. C. (...), p. 9)

In elk geval is het mogelijk dat E. M. (...) niet kon gevonden worden: in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, bevond E. M. (...) inderdaad zich op dat moment nog niet in de woning van verzoekers! In feite is hij er pas in september 2020 komen wonen - dus een jaar na het incident in kwestie!

Het argument dat het "onlogisch" zou zijn dat de aanvallers zich bij wijze van vergelding tot O. (...) zouden hebben gewend in plaats van tot M. (...), kan niet overtuigen van een gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers' relaas! Alleen al het feit dat er in dit verband iemand is vermoord, zou voldoende moeten zijn om iemand te overtuigen van de ernst van de situatie.

Thans zijn verzoekers bang dat M. (...) hetzelfde ongeluk zal kunnen overkomen....

(...)

(NPO J. Al. (...), p. 6)

d) Wat het uitblijven van klachten bij de autoriteiten betreft

In de bestreden beslissing, wijst verwerende partij op het tegenstrijdige profiel van verzoekers: enerzijds hebben zij alles gedaan wat in hun vermogen lag om antwoorden te krijgen over de moord op hun echtgenoot/vader; anderzijds hebben verzoekers niet het nodige gedaan om zichzelf te beschermen en gerechtigheid voor zichzelf te verkrijgen. Verwerende partij begrijpt niet waarom verzoekers geen klacht hebben ingediend na de bedreigingen die zij hebben ontvangen. Zij is van mening dat dit de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen en de ernst ervan ondermijnt.

Indien verzoekers jarenlang alles in het werk hebben gesteld om antwoorden te krijgen over de dood van hun vader, dan is dat uiteraard om de "inwendige wonden van kinderen" te helen die nooit hebben begrepen waarom zij zonder hun vader moesten opgroeien.

Hoewel er geen twijfel over bestaat dat verzoekers ook graag gerechtigheid zouden hebben gekregen voor hun eigen problemen, wisten zij dat dit moeilijk – zo niet onmogelijk – zou zijn.

De politie in Colombia is zeer corrupt, wat haar doeltreffendheid aantast.

Verskillende verslagen getuigen hiervan, waaronder het OSAR-verslag van 2020:

Het rapport bevestigt dat de meeste gevallen van geweld worden gepleegd door guerrillastrijders en/of paramilitaire groepen, en dat zeer weinig mensen aangifte doen – uit geldgebrek maar ook uit angst voor represailles:

« (...) » (stuk 11).

(...)

Hoewel het volgende fragment betrekking heeft op mishandeling door de politie, bevestigt het niettemin de banden tussen de politie en guerrilla- en/of paramilitaire groeperingen, aangezien de persoon de dag na indiening van een klacht een pamflet of een briefje kan ontvangen waarin met de dood wordt gedreigd!

« (...) » (stuk 11).

(...)

Corruptie is welbekend:

« (...) » (stuk 11).

(...)

Bestaande beschermingssystemen zijn vaak ondoeltreffend:

« (...) » (stuk 11).

(...)

Voy. également :

"(...) » (stuk 4).

(...)

Het feit dat verzoekers geen beroep op de nationale autoriteiten hebben gedaan kan dus het nood aan bescherming niet minimaliseren, gezien de bovenvermelde informatie."

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Zij menen dat er gelet op de door hen aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij zetten verder het volgende uiteen:

"In het verslag van OSAR van 2020 staat dat de conflictdynamiek in sommige delen van Colombia nog sterk aanwezig is en dat de burgerbevolking nog steeds blootstaat aan wijdverspreid geweld – dat de Staat niet in toom kan houden:

« (...) » (stuk 11).

(...)

*In het "COI Focus - Colombia Veiligheidssituatie" staat te lezen, pp 19-20 (stuk 3; eigen onderstreping):
"(...)"*

Het verslag bevestigt dat de situatie zeer gevaarlijk blijft, vooral in de buurt van de grens met Venezuela en dus in de regio van verzoekers.

Verschillende artikelen in de lokale pers bevestigen de totaal onveilige situatie in Villa del Rosario.

Op 10.04.2021 smeekte de gemeenschap om militair ingrijpen om het gebied onder controle te krijgen, dat geteisterd werd door gevechten:

« (...) » (stuk 7).

(...)

Op 7 april 2021, berichtte de krant "W Radio" over het aantal slachtoffers (burgers!) na botsingen tussen illegale gewapende groepen, waaronder ELN:

« (...) » (stuk 5).

(...)

Er worden regelmatig mensen vermoord aangetroffen in Villa del Rosario, zie met name stukken 6 in 8.

Verzoekers voegen ook twee voorbeelden toe van "pamfletten"/"mededelingen" die door de illegale gewapende groeperingen in de regio werden verspreid : stukken 9 en 10.

Men dient dus in ondergeschikte orde verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het verslag "Colombie, rapport de mission d'information" van Direction des recherches, Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada, Ottawa van maart 2020 (stuk 4);
- het artikel "Un muerto y un herido dejan enfrentamientos del ELN en Villa del Rosario, zona de frontera" van W Radio van 7 april 2021 (stuk 5);
- het artikel "La Marina: una trocha de miedo en Villa del Rosario" van La Opinión van 25 maart 2021 (stuk 6);
- het artikel "Comunidad pide militarizar el municipio de Villa del Rosario" van Caracol Radio van 10 april 2021 (stuk 7);
- het artikel "La muerte se pasea por las trochas de Villa del Rosario" van La Opinión van 24 maart 2021 (stuk 8);
- een pamflet van het ELN van juni 2017 (stuk 9);
- een pamflet van "Grupo Paramilitar Rastrojos" van 27 maart 2020 (stuk 10);
- het rapport "Colombie: violences policières et protection de l'État" van OSAR van 2020 (stuk 11).

2.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021.

2.2.3. Op 12 augustus 2021 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij een kopie voegen van een klacht ingediend door E. M. – i.e. de halfbroer van tweede verzoekster en eerste verzoeker – bij de *Fiscalía*, alsook een vrije vertaling van de inhoud van deze klacht.

2.2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen een "officiële vertaling" neer van de in punt 2.3.3. vermelde klacht.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van haar persoon een risico kan worden vermoed op een gegronde vrees voor vervolging, nu (i) het niet is omdat haar zoon, D. I., in 2017 de status van vluchteling werd toegekend, dat dit ook automatisch het gevolg zou zijn voor zijn familieleden, (ii) zij op 28 oktober 2018 Colombia heeft verlaten en gewacht heeft tot 28 januari 2019 alvorens een vraag om internationale bescherming in te dienen en zij oorspronkelijk van plan was om terug te keren naar Colombia, (iii) zij en haar familieleden niet aannemelijk maken dat het incident dat tweede verzoekster in december 2018 overkwam te maken zou hebben met een heropening van het onderzoek naar de moord op haar man, (iv) het weinig aannemelijke karakter van de verklaringen eveneens geldt voor de andere aangehaalde incidenten die zich in 2018 zouden hebben voorgedaan, namelijk dat onbekenden agressief navraag kwamen doen in het stadion naar eerste verzoeker, alsook de toegebrachte slagen aan tweede verzoeker, (v) zij en haar familieleden niet voldoende aannemelijk maken dat de vele bezoeken aan het parket de aandacht hadden getrokken van mensen geïnfilterd in het parket, die dachten dat zij de zaak van haar man opnieuw aan het onderzoeken waren, (vi) noch zij, noch haar familieleden aannemelijk maken dat zij in recente jaren zouden zijn bedreigd door het ELN, (vii) het incident in 2012 waarbij haar stiefzoon problemen heeft gehad met paramilitairen omdat zijn vrouw schulden had ten gevolge van het piramideschandaal geen rechtstreeks verband houdt met haar vertrek en dat van haar familieleden in 2018, (viii) er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van tweede verzoekster en eerste verzoeker dat ook de dood van haar broer in september 2019 met hun zaak te maken heeft, (ix) zij, noch haar familieleden een klacht hebben ingediend bij de politie omwille van de bedreigingen, en (x) het volstrekt onaannemelijk overkomt dat het ELN zolang talmde en een schijnbaar engelengeduld aan de dag legde door hen jarenlang de kans te geven het onderzoek te staken terwijl haar echtgenoot zelf vele jaren eerder zonder enig mededogen of pardon werd omgebracht, omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster, eerste verzoeker en tweede verzoeker zich op identiek dezelfde asielmotieven baseren als eerste verzoekster, zodat op basis van hun verklaringen en de door hen neergelegde bewijsstukken eenzelfde beslissing voor hen allemaal werd genomen die uitgebreid gemotiveerd werd in de beslissing inzake de vraag om bescherming van eerste verzoekster, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de

bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omdat zij werden bedreigd door het ELN omwille van hun pogingen om meer te weten te komen over de opdrachtgever(s) van de moord op hun (groot)vader/echtgenoot. Met name eerste en tweede verzoekster zouden zich herhaaldelijk tot de autoriteiten in Cucuta hebben gericht met de vraag om het onderzoek naar deze moord, dat reeds in 1999 zou zijn beëindigd, te heropenen. Omdat zij geen gehoor vonden, zouden eerste verzoeker en zijn broer D. I., die beiden tewerkgesteld waren bij de gemeente, op informele wijze bij ex-collega's van hun vader in het gemeentebestuur geïnformeerd hebben naar de identiteit van de opdrachtgevers, daar zij vermoeden dat zij tot deze entourage behoren.

Verzoekende partijen maken de aanleiding voor de vermeende bedreigingen, met name de pogingen die zij hebben ondernomen om het onderzoek naar de moord op hun (groot)vader/echtgenoot te heropenen om meer informatie over de identiteit van de opdrachtgevers te verkrijgen, niet aannemelijk.

Zij hebben ter staving van hun verzoeken meerdere (fotokopieën van) documenten neergelegd die betrekking hebben op door hen geïnitieerde administratieve procedures met het oog op hun erkenning als 'slachtoffer van het conflict' en de daaraan gerelateerde verkrijging van herstelbetalingen door de overheid. Deze procedures, die gericht waren op het ontvangen van een schadevergoeding, hebben blijkens hun verklaringen op zich geen aanleiding gegeven tot de problemen en bedreigingen waarop zij zich in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming beroepen, zoals zij ook bevestigen in hun verzoekschrift. Het feit dat verzoekende partijen na de moord op hun echtgenoot/ (groot)vader schadeloosstelling hebben gevraagd en bekomen van de overheid, wordt *in casu* niet betwist, doch de desbetreffende documenten zijn bijgevolg niet dienstig ter ondersteuning van hun vrees voor vervolging.

Zoals ook door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, hebben verzoekende partijen geen documenten voorgelegd die erop wijzen dat zij een formele vraag tot heropening van het dossier aan het parket (de *Fiscalia*) hebben gericht, noch legden zij documenten voor afkomstig van het parket die een formeel antwoord bevatten op dergelijke vraag. Verzoekende partijen betwisten deze vaststelling in hun verzoekschrift niet, doch zij trachten dit te verklaren door te wijzen op een gebrek aan medewerking door de administratie. Zij zouden in antwoord op hun vragen om informatie over de zaak van hun (groot)vader/echtgenoot en om deze zaak te heropenen ofwel te horen hebben gekregen dat men het zou onderzoeken en hen op de hoogte zou houden, ofwel, vanaf de dag in 2013 waarop zij officieel vernamen dat het dossier gearchiveerd was, dat het dossier gesloten was en daar niets meer aan te doen was. Bijgevolg zouden veel bezoeken geresulteerd hebben in een "officieus" antwoord waarvan verzoekende partijen geen "bewijs" ontvingen. Met deze uitleg verklaren verzoekende partijen evenwel niet waarom er in het geheel van de door hen neergelegde documenten geen enkel schriftelijk spoor terug te vinden is van hun verzoek om het onderzoek naar de moord op hun (groot)vader/echtgenoot te heropenen, zoals dat er wel is van hun verzoek om erkenning en schadeloosstelling in het kader van diverse administratieve procedures. Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster verwezen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) naar de documenten van de *Fiscalia* van 15 maart 2013 (administratief dossier (hierna: adm. doss.) tweede verzoekster, stuk 6, map met 'documenten', familiedossier) als antwoord op de vraag om het onderzoek opnieuw te openen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), doch dit blijkt nergens uit de vertaling van deze documenten door de tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezige tolk. Hieruit blijkt wel dat tweede verzoekster op 1 maart 2013 bij het parket een certificaat heeft opgevraagd en verkregen over de stand van zaken van het onderzoek naar de moord op haar vader en dat daarin formeel bevestigd wordt dat het dossier betreffende deze feiten in 1999 gearchiveerd werd (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Dat verzoekende partijen de bevoegde autoriteiten nadien tevergeefs verzocht hebben om het onderzoek opnieuw te openen, kan hieruit niet worden afgeleid. Tweede verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat men in Cúcuta het onderzoek niet wou voeren en dat zij daarom naar Bogotá is gegaan en ook daar gevraagd heeft het dossier opnieuw te openen, ter staving waarvan zij verwijst naar een document van

de eenheid van de *Fiscalia* gespecialiseerd in overgangsjustitie van 11 april 2016 (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 6, map met 'documenten', familiedossier). Dit stuk heeft evenwel betrekking op "*de procedures om toegang te geven tot administratieve vergoedingen*", zoals blijkt uit de vertaling van de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Nu verzoekende partijen niet aantonen dat zij de bevoegde autoriteiten formeel verzocht hebben het onderzoek naar de moord op hun (groot)vader/echtgenoot te heropenen, is hun betoog over de redenen waarom dit verzoek geweigerd werd en hierover niet officieel werd gecommuniceerd niet dienstig. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van hun beweringen als zouden zij omwille van het stilzitten van de overheid zelf een informeel onderzoek hebben verricht danig in het gedrang. Hierbij komt nog dat hun verklaringen over dit informele onderzoek bijzonder vaag zijn. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster op goede gronden als volgt toegelicht:

"Uw dochter verklaarde terzake dat zij en haar broer J. A. (...) een paar keer naar het gemeentehuis waren gegaan om contacten te leggen met mensen die hadden samengewerkt met hun vader omdat er geruchten waren dat ze wisten wie de opdrachtgevers voor de moord waren (CG L. C. (...) p.8-9). Ook haar broer J. A. (...) zou vragen hebben gesteld en daarna telefonisch bedreigd zijn om geen verdere vragen te stellen (CG L. C. (...) p.10). Echter, deze verklaring is weinig overtuigend. Immers, het is veel meer aannemelijk dat uw zoon D. I. (...) die toch een meer uitgesproken profiel had binnen de gemeente, dergelijke vragen zou hebben gesteld, wat uw dochter bij navraag ook bevestigt (CG L. C. (...) p.10). Uw zoon gevraagd wat hij precies gedaan heeft als informeel onderzoek binnen het entourage van de gemeente (CG J. A. (...) p.11), stelt hij eveneens dat voornamelijk zijn broer D. I. (...) sprak met de collega van zijn vader. Deze collega was de baas van zijn vader en is ondertussen overleden.

Uw zoon J. A. (...) verklaart dat zijn broer D. I. (...) aan deze persoon had gevraagd wie het bevel had gegeven voor de moord op uw man, maar de man in kwestie durfde dit niet te zeggen uit vrees voor een aanslag. Hoe dan ook is D. I. (...) reeds in 2016 vertrokken uit Colombia waardoor het zogenaamde informele onderzoek naar de opdrachtgevers van de moord op een laag pitje kwam te staan. Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen over het informeel onderzoek weinig overtuigend zijn. Het is eveneens niet aannemelijk dat uw dochter en zoon J. A. (...) nadat uw zoon D. I. (...) het land ontvluchte, dergelijke vragenstelling zouden hebben verdergezet indien ze er van uitgingen dat hen dat ook in gevaar zou kunnen brengen. Bovendien, zelfs indien bepaalde mensen niet wensten dat er vragen werden geopperd, dan nog is doorheen de verklaringen van u en uw familieleden niet aangetoond dat er een bedreiging was vanwege ELN."

Verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden waar zij uit bovenstaande motieven concluderen dat de commissaris-generaal hen uiteindelijk verwijt dat hun verklaringen niet "*eenvormig*" waren. In zoverre zij dit vermeende gebrek aan eenvormigheid in hun verzoekschrift trachten te verklaren, is hun betoog niet dienstig. Voor het overige herhalen verzoekende partijen slechts dat hun informele onderzoek bestond uit het stellen van vragen aan mensen om hen heen en op het werk en wijzen zij erop dat de mensen met wie zij spraken vaak ook bang waren om hun mond open te doen uit angst voor represailles. Zodoende gaan verzoekende partijen voorbij aan de pertinente overweging dat het informele onderzoek naar de opdrachtgevers van de moord op hun (groot)vader/echtgenoot op een laag pitje kwam te staan na het vertrek van D. I. aangezien hij gelet op zijn politieke profiel het best geplaatst was om dergelijke vragen te stellen, wat zij niet betwisten. Verder ziet de Raad net zo min als de commissaris-generaal in waarom tweede verzoekster en eerste verzoeker na het vertrek van hun broer nog dergelijk onderzoek zouden voortzetten, indien dit nog niets had opgeleverd en zij zichzelf hierdoor in gevaar brachten.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk en herhaaldelijk geprobeerd hebben de identiteit van de opdrachtgever(s) van de moord op hun (groot)vader/echtgenoot te achterhalen via formele of informele weg, zodat ook aan de bedreigingen die zij daardoor van het ELN zouden hebben ontvangen geen geloof kan worden gehecht.

Wat deze bedreigingen betreft, dient nog te worden gewezen op meerdere inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partijen. Zo verklaarde eerste verzoekster dat de bedreigingen intenser werden na 2016, het jaar waarin haar zoon D. I. uit Colombia vertrok, doch haar concreet gevraagd welke bedreigingen zij gekregen heeft van het ELN, verwees zij slechts naar twee telefoontjes, waarvan eentje na het vertrek van D. I. waarbij op dreigende toon naar hem werd gevraagd (adm. doss. eerste

verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In de bestreden beslissingen wordt in hoofde van eerste verzoekster verder terecht als volgt overwogen:

"Ook uw dochter verklaarde dat de bedreigingen intenser werden na het vertrek van haar broer in 2016. Uw dochter beweerde dat ELN jullie aan huis persoonlijk kwamen bedreigen (CG L. C. (...), p.10), maar aan u dezelfde vraag gesteld, bleek het om een algemene praktijk te gaan van de guerrilla in het dorp, dat tot hun territorium behoort, met de bedoeling mensen angst aan te jagen, en geenszins enkel en persoonlijk tegen jullie gericht, ze deden dit immers bij iedereen (CG p.8-9). U preciseerde dat ELN kwamen kloppen op de deur om in het algemeen mensen te intimideren, en niet met de bedoeling om te doden, immers indien ze dat van plan waren klopten ze niet op de deuren maar schoten ze gewoon. Aan de verklaring van uw dochter dat ELN uw familie doelbewust thuis kwam bedreigen omwille van jullie stappen bij het parket, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht, jullie verklaringen erover zijn immers niet eensluidend. Uw kleinzoon verklaarde ter zake dat hij ELN enkel aan het huis had gezien toen hij nog erg klein was, maar niet in recente jaren. Hij baseert zich op wat hij hoorde van u en zijn moeder (CG J. A. (...) p.7-8). Aan uw zoon J. A. (...) gevraagd of hij ooit persoonlijk werd bedreigd door ELN verwijst hij naar de telefoons die er kwamen voor hem en zijn zus, alsook naar het incident in het stadion in 2018 (CG J. A. (...) p. 5-6). Uw zoon baseert zich op dezelfde elementen als u en zijn zus, die niet voldoende aannemelijk kunnen worden geacht (zie ook supra), en bovendien maakt ook hij de recent aangehaalde bedreiging ten aanzien van zijn persoon niet aannemelijk. Wat betreft het incident dat op hem betrekking had, namelijk het incident in het stadion in 2018 (CG J. A. (...) p.5-6), is het opvallend dat hij zich zelfs niet de maand kan herinneren waarin dit gebeurde, wat mag verbazen aangezien hij stelde voordien enkel telefonisch te zijn bedreigd. J. A. (...) situeerde dit incident in het stadion waarvan hij verklaart dat het op zijn persoon betrekking had, dat men hem daar wou opsporen, maar waarbij hij niet eens zelf aanwezig was en zijn baas omwille van hem onder schot gehouden werd vaag in 2018, doch hij heeft Colombia pas verlaten in april 2019. Het houdt echter geen steek dat men slechts een enkele poging zou gedaan hebben hem op agressieve wijze (vruchteloos) te zoeken en het vervolgens daarbij te laten. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie belagers steeds goed wisten waar jullie zich bevonden. Tot zijn vertrek uit Colombia kende J. A. (...) overigens geen verdere problemen meer. Hij diende evenmin een klacht in bij de politie. Zo dit incident al is gebeurd, wordt helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het iets zou te maken hebben met ELN en/of de ingeroepen bedreiging naar aanleiding van het informele onderzoek, dat u samen met uw dochter zou hebben gevoerd."

Door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat sommige huisbezoeken van het ELN plaatsvonden in het kader van het algemene terreurbeleid van deze groepering doch dat zij wel degelijk ook persoonlijk werden bedreigd en enkele passages uit de notities van hun respectieve persoonlijke onderhoud aan te halen, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de terechte vaststelling dat eerste verzoekster verklaard heeft dat zij op de momenten dat leden van het ELN bij hen thuis kwamen aankloppen niet specifiek werden gevisieerd.

Waar verzoekende partijen het feit dat eerste verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon herinneren in welke maand van 2018 het incident waarbij men hem in het stadion kwam zoeken plaatsvond, wijten aan de stress die hij toen zou hebben gehad, merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad wijst er bijkomend op dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van voormeld incident, niettegenstaande hem daar gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot de vlucht uit zijn land van herkomst (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.6). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen over dit incident, minstens dient de ernst van dit incident en de vrees die verzoekende partijen erdoor zouden hebben te worden gerelativeerd.

Wat betreft het incident waarbij tweede verzoekster in december 2018 persoonlijk zou zijn bedreigd op haar werk, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster terecht als volgt overwogen:

"Echter, dat dit incident te maken zou hebben met een "heropening van het onderzoek naar de moord op uw man" zoals zij en jullie als familie beweren, maken u noch uw familieleden aannemelijk. Uw dochter, die werkte bij de loterij, beschrijft het incident als een overval waarbij een grote geldsom meegenomen werd (hetgeen niet onlogisch lijkt wanneer men op een dergelijke plek werkt) (CG L. C. (...), p.4). De ouders zouden zich op dat moment kenbaar gemaakt hebben als zijnde van het ELN en haar tegelijkertijd bedreigd hebben te stoppen met het onderzoek naar de dood van uw echtgenoot. Het mag dan ook vreemd heten dat uw zoon J. A. (...) hierover iets anders verklaart, volgens J. A. (...)

zouden de aanvallers zich pas dagen later telefonisch aan uw dochter kenbaar gemaakt hebben en dan pas de echte reden van de overval vermeld hebben aan uw dochter (CG J. A. (...), p.7). Dergelijke inconsistente verklaringen doen uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Uw dochter verklaarde verder over dit incident dat er aangifte werd gedaan, maar énkél voor diefstal, hetgeen mag verbazen. Volgens haar verklaring diende ze een klacht in bij de politie en vroeg nadien ook nog beschermingsmaatregelen (zie document Fiscalia 18 december 2018). De oorspronkelijke klacht en P.V. opgemaakt door de politie legt ze niet neer. Volgens haar verklaring bevindt die zich nog in Colombia (CG L. C. (...)) p.13). Het is weinig overtuigend dat ze de enige klacht die ze zou hebben ingediend bij de politie, niet neerlegt.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij de verklaringen van tweede verzoekster en eerste verzoeker met elkaar in overeenstemming trachten te brengen door voor te houden dat eerste verzoeker verward was en verwees naar de telefonische bedreigingen die zijn zus een paar dagen na het incident ontvangen had. Eerste verzoeker gaf duidelijk aan dat de overvallers zich slechts *nadien* aan de telefoon identificeerden als leden van het ELN en bedreigingen uitten ten aanzien van zijn zus (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Overigens blijkt geenszins uit het relaas van het incident waarbij eerste verzoeker zelf zou zijn gevisieerd dat de aanvallers zich op dat moment niet identificeerden maar wel slechts enkele dagen later via de telefoon, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden (*ibid.*, p. 5-6). Dergelijke *post factum* verklaringen kunnen niet overtuigen.

Evenmin overtuigend is de uitleg van verzoekende partijen dat tweede verzoekster geen klacht wou indienen naar aanleiding van het incident in december 2018, doch dat zij daartoe werd verplicht door haar bedrijf omwille van verzekeringstechnische redenen, en dat zij er de voorkeur aan gaf om de persoonlijke bedreiging die ermee gepaard ging niet te vermelden om vergeldingsmaatregelen te voorkomen. De Raad wijst erop dat tweede verzoekster na het neerleggen van een klacht bij de politie ook beschermingsmaatregelen heeft aangevraagd bij de *Fiscalia* en hiervan een document heeft neergelegd (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 6, map met ‘documenten’, familiedossier), doch dat hierin slechts sprake is van “*diefstal onder verzwarende omstandigheden*” omdat zij uit angst niet zou hebben vermeld dat zij persoonlijk gevisieerd werd (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het houdt evenwel geen steek dat verzoekster persoonlijk bescherming vraagt tegen haar belagers maar de ware toedracht van de feiten verzwijgt uit angst voor haar belagers. Aldus is ook de Raad van oordeel dat verzoekende partijen noch op basis van hun verklaringen, noch op basis van het neergelegde document betreffende de aanvraag om beschermingsmaatregelen aannemelijk maken dat de vermeende overval op het loterijkantoor rechtstreeks verband houdt met het onderzoek dat zij zouden hebben gevoerd naar de dood van hun (groot)vader/echtgenoot.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissingen op goede gronden in hoofde van eerste verzoekster:

“Het weinige aannemelijke karakter van de verklaringen geldt eveneens voor de andere aangehaalde incidenten die zich in 2018 zouden hebben voorgedaan, namelijk dat ‘onbekenden agressief navraag kwamen doen’ in het stadion naar uw zoon J. A. (...) (CG p.6 + zie infra), alsook de toegebrachte slagen aan uw kleinzoon (CG p.9). Uw kleinzoon zou zijn toegetakeld in september 2018, er werd hem verteld dat de ganse familie gedood zou worden indien men verder zou gaan met het onderzoek, tot zijn vertrek in maart 2019 werd hij evenwel volledig ongemoeid gelaten, tot net voor zijn vertrek uit Colombia bleef hij zonder probleem buitenshuis werken (CG J. A. (...), p.5-6). Hij diende geen klacht in bij de lokale autoriteiten, er is dus ook geen objectieve informatie of onderzoeksresultaat dat zijn verklaringen kan bevestigen. In het licht van de andere vaststellingen is het bovendien bijzonder moeilijk om zijn beweringen voor waar aan te nemen (zie infra). De foto's die hij neerlegt van zijn verwondingen zijn niet bij machte om duidelijke aanwijzingen te geven over de oorzaak, de omstandigheden noch het tijdstip van deze aangebrachte verwondingen. Het is bovendien allesbehalve overtuigend dat uw volwassen kleinzoon, die zich op dezelfde asielmotieven baseert als u, eigenlijk geen details kent over de onderzoeksdadén die gesteld werden door zijn moeder en de rest van de familie (CG J. A. (...), p.9).”

Daargelaten de door tweede verzoekster en tweede verzoeker verklaarde redenen waarom zij geen klacht hebben ingediend naar aanleiding van het incident waarbij tweede verzoeker zou zijn aangevallen en verwond, betwisten verzoekende partijen niet dat (i) hun verklaringen in dit verband niet worden bevestigd door objectieve informatie of een officieel onderzoeksresultaat en dat (ii) de door tweede verzoeker neergelegde foto's van zijn verwondingen evenmin objectieve aanwijzingen bevatten over de

oorzaak van deze verwondingen of de omstandigheden waarin en het tijdstip waarop hij deze zou hebben opgelopen.

Ten aanzien van de vaststelling dat met name tweede verzoekster en eerste en tweede verzoeker hun land van herkomst meerdere maanden na de incidenten waarbij zij persoonlijk zouden zijn gevisieerd verlaten hebben en er zich in tussentijd geen nieuwe problemen meer hebben voorgedaan laten verzoekende partijen gelden dat het gedrag van hun belagers hen niet kan worden toegerekend en benadrukken zij dat zij al het mogelijke hebben gedaan om nieuwe problemen te voorkomen. Zij wijzen erop dat zij geen klacht hebben ingediend en dat zij persoonlijke “veiligheidsmaatregelen” hebben genomen, waaronder de stopzetting van hun persoonlijke onderzoeken. Aldus stelt zich de vraag wat hen dan alsnog heeft doen besluiten hun land van herkomst te verlaten. Door erop te wijzen dat de aanval op tweede verzoeker een rechtstreekse boodschap aan zijn moeder was, dat zij in december 2018 werd “aangevallen” en dat er zich tussen oktober en december 2018 drie opeenvolgende incidenten hebben voorgedaan, weerleggen noch ontcrachten verzoekende partijen dat tweede verzoeker zijn land van herkomst pas in maart 2019 verlaten heeft en dat tweede verzoekster en eerste verzoeker de maand daarop vertrokken zijn.

Niettegenstaande eerste verzoekster Colombia reeds op 28 oktober 2018 zou hebben verlaten, blijkt zij nog tot 28 januari 2019 te hebben gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Hierover overweegt de commissaris-generaal in haar hoofde terecht als volgt:

“U gevraagd naar de reden voor uw laattijdige vraag om bescherming, verklaart u dat het initieel uw opzet was om een bezoek te brengen aan uw zoon D. I. (...) en België te verkennen, om vervolgens terug te keren naar Colombia, maar dat dan in december 2018 het incident met uw dochter gebeurde waarop de familie zei niet terug te keren naar Colombia. Immers, uw dochter L. C. (...) en uw zoon J. A. (...) overwogen eveneens om naar België te komen (CG p. 10). Aangezien u oorspronkelijk van plan was om terug te keren naar Colombia, kan worden geconcludeerd dat er vóór december 2018 voor u geen vrees was voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging waarbij uw fysieke en/of psychische integriteit zou zijn bedreigd.”

Verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift op de context van voortdurende bedreigingen en angsten waarin de meeste recente incidenten van 2018 zich zouden hebben voorgedaan, doch betwisten niet dat eerste verzoekster bij haar vertrek eind oktober 2018 nog de intentie had om terug te keren naar haar land van herkomst, hoewel tweede verzoeker toen reeds zou zijn aangevallen, het incident dat *nota bene* door tweede verzoekster werd aangehaald als de “druppel” die maakte dat zij en haar familieleden het land wilden verlaten (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Het betoog dat de meest recente incidenten hen alleen maar hebben bevestigd dat het voor hen onmogelijk zou zijn om in Colombia te blijven wonen, kan in het licht van deze vaststellingen niet overtuigen. Ook de bewering als zou eerste verzoekster het bij haar vertrek verkeerd voor hebben gehad omwille van haar “hoge leeftijd” en door haar kinderen naar haar zoon in België zijn gestuurd onder het mom van een vakantie, doch met de werkelijke bedoeling dat zij er zou blijven en dat zij haar er later zouden komen vervoegen, kan niet overtuigen. Eerste verzoekster werd geboren in 1960 en kan dus bezwaarlijk als een “bejaarde” worden beschouwd (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit het geheel van haar verklaringen blijkt verder dat zij in staat was om de haar gestelde vragen te begrijpen en naar behoren te beantwoorden. Het feit dat haar geheugen haar tijdens het persoonlijk onderhoud enkele keren in de steek liet kan bezwaarlijk volstaan om te besluiten dat zij “haar verstand begint te verliezen”, zoals verzoekende partijen in het verzoekschrift voorhouden. Verzoekende partijen leggen overigens geen (psychologische) attesten voor waaruit zulks kan blijken. De argumentatie in het verzoekschrift is dan ook gebaseerd op loutere beweringen die door verzoekende partijen *post factum* worden aangebracht.

Wat betreft de klacht die E. M., de stiefzoon van eerste verzoekster en de halfbroer van tweede verzoekster en eerste verzoeker, op 30 juli 2021 bij de *Fiscalia General* zou hebben ingediend en waarvan verzoekende partijen middels hun op 12 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota een fotokopie bijbrengen, dient te worden vastgesteld dat deze louter diens verklaringen bevat over wat hem en zijn gezin zou zijn overkomen, doch dat deze verklaringen op geen enkele wijze worden gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat E. M. een klacht heeft ingediend bij de *Fiscalia* kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die hierin worden vermeld. Deze klacht is bovendien op meerdere punten inconsistent, zowel intern als met de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS. Waar in de

klacht vermeld wordt dat de feiten waarop zij betrekking heeft plaatsvonden op 25 juli 2021, wordt in het verder in de klacht uiteengezette feitenrelaas in algemene zin verwezen naar problemen die 27 jaar eerder, toen de vader van de klager door het ELN werd vermoord, zouden zijn begonnen. Er wordt melding gemaakt van niet nader in de tijd gesitueerde bedreigingen en afpersingen waarvan de klager en zijn familie sindsdien het slachtoffer zouden zijn en die ertoe zouden hebben geleid dat hij zijn partner en kinderen het land moest uitsturen. Van enige specifieke gebeurtenis op 25 juli 2021 die de aanleiding zou hebben gevormd voor de klacht wordt in dit feitenrelaas geen gewag gemaakt. Het is op basis van dit feitenrelaas dan ook niet duidelijk waarom de klager op 30 juli 2021 een klacht heeft ingediend indien de feiten waarop hij zich beroept zich hebben voorgedaan binnen een tijdspanne van tientallen jaren en hij hier bovendien geen enkele instantie eerder van op de hoogte heeft gebracht, zoals hij aangeeft. De in de klacht geschetste situatie van aanhoudende bedreigingen sinds de moord op de (groot)vader/echtgenoot van verzoekende partijen stemt bovendien niet overeen met de toelichting in voormelde aanvullende nota dat E. M. *onlangs* bedreigingen is beginnen ontvangen van het ELN. Dit strookt evenmin met de verklaringen van zowel eerste als tweede verzoekster dat hun stiefzoon/halfbroer niet werd bedreigd en dat hij bescherming genoot in zijn functie van verkeersagent (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen overigens terecht op dat eerste verzoeker dan weer wél verklaarde dat zijn halfbroer bedreigingen heeft gekregen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Het mag verder verbazen dat E. M. in zijn klacht ten aanzien van de *Fiscalia* melding maakt van het bestaan van opnamen van telefonische bedreigingen die hij zou hebben gekregen doch dat verzoekende partijen nalaten deze in het kader van onderhavige procedure bij te brengen.

Gelet op het voorgaande, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden besloten dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde bedreigingen door het ELN niet aannemelijk maken. De commissaris-generaal kan tevens worden bijgetreden waar hij in hoofde van eerste verzoekster als volgt overweegt:

"Bijgevolg kan aan de verklaringen van uw dochter (CG L. C. (...) p.1 en p.9) en zoon (CG J. A. (...) p.6), dat ook de dood van uw broer in september 2019 met jullie zaak heeft te maken, onvoldoende geloof worden gehecht. Uw dochter verklaart terzake dat jullie niet weten wie er achter de moord zit, maar zij vermoedt dat hij werd vermoord omdat "ze" op zoek waren naar jullie en niemand aantroffen (CG L. C. (...) p. 9). (...) Bovendien verklaart u, dat uw broer al sinds de jaren '90 in Venezuela woonde, dat hij terugkwam omwille van de slechte situatie aldaar en vervolgens één maand bij jullie inwoonde alvorens te verhuizen naar een andere stad, Bucaramanga waar hij en zijn zoon werden vermoord. Ook u weet niet wie de daders waren (CG p.10). Hoewel uw broer getuige was van de moord van uw man, hij was veel jonger dan u en woonde na het overlijden van uw ouders bij jullie in, heeft hij zich niet bezig gehouden met het onderzoek daarna (CG p.10). Ook op dit punt verklaart uw dochter iets anders (CG L. C. (...) p. 11), namelijk dat haar oom zich wél met het onderzoek heeft bezig gehouden. U legt inzake de dood van uw broer geen documenten neer."

In hun verzoekschrift wijzen verzoekende partijen op het feit dat O. aanwezig was op het moment dat zijn schoonbroer werd vermoord en nog achter de moordenaars is aan gegaan. Haar gevraagd naar wat er met haar broer was gebeurd, maakte eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS evenwel geen gewag van persoonlijke bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van het feit dat hij aanwezig was toen haar man werd vermoord en nog gepoogd zou hebben de moordenaars te vatten (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekende partijen weerleggen bovendien niet dat zij hun bewering als zou de dood van O. verband houden met hun eigen problemen baseren op loutere vermoedens en dat zij dit overlijden niet staven met enig begin van bewijs.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen volgend pertinent motief van de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster geheel ongemoeid laten:

"Aangaande het incident in 2012 waarbij uw stiefzoon problemen heeft gehad met paramilitairen, omdat zijn vrouw schulden had ten gevolge van het piramideschandaal (CG p.6-7 en CG dochter L. C. (...) p. 10-11 en CG zoon J. A. (...) p.4), dient te worden opgemerkt dat dit geen rechtstreeks verband houdt met het vertrek van u en uw familieleden in 2018."

Dit motief vindt steun in de administratieve dossiers, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoekende partijen niet wordt betwist laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen.

De documenten die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd en die hoger nog niet werden besproken vermogen geen ander licht te werpen op de voorgaande vaststellingen en overwegingen. Hun paspoorten kunnen dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, elementen die *in casu* niet ter discussie staan doch geen betrekking hebben op de kern van hun relaas. De door tweede verzoeker neergelegde identiteitskaart, badges en documenten in verband met zijn reisweg hebben evenmin betrekking op de vervolgingsfeiten en vrees die door hem en zijn familieleden worden aangevoerd. De documenten met betrekking tot de dood van de (groot)vader/echtgenoot van verzoekende partijen kunnen diens overlijden en de omstandigheden van dit overlijden staven, elementen die *in casu* evenmin worden betwist, doch die niet volstaan om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen te kunnen besluiten.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen tot slot op dat het loutere feit dat D. I. – de zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster en eerste verzoeker – in 2017 de vluchtelingenstatus werd toegekend niet automatisch als gevolg heeft dat ook verzoekende partijen hiervoor in aanmerking komen en motiveert hierover terecht als volgt in hoofde van eerste verzoekster:

“Zowel u als uw dochter, uw zoon J. A. (...) en uw kleinzoon geven immers duidelijk aan dat uw zoon D. I. (...) een leidersfiguur was die in de voetsporen van zijn vader wou treden en na de dood van zijn vader als enige van de familie politieke ambities had en dat de guerrilla hem hierom bedreigde (CG, p.8, CG L. C. (...), p.10, CG J. A. (...), p.4-5, 11, CG J. A. (...), p.7). Hoewel D. I. (...) zich vragen stelde over wie de werkelijke opdrachtgevers waren van de moord op zijn vader in 1994, bleek zijn rechtstreekse vluchtaanleiding in 2016 - hetgeen ook uit jullie verklaringen kan afgeleid worden – rechtstreeks gelieerd aan zijn politieke profiel. De status van vluchteling werd hem op die basis toegekend.”

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij in hun verzoekschrift betogen dat de bedreigingen waardoor D. I. Colombia in 2016 diende te verlaten verband hielden met het onderzoek dat zijn gezin had ingesteld naar de moord op hun (groot)vader/echtgenoot. Blijkens de verklaringen die zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegden, is D. I. in 2016 gevlucht omdat hij bedreigd werd omwille van zijn politieke ambities (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Het gaat dan ook niet op te stellen dat hun vluchtmotieven niet kunnen worden los gezien van die van hun stiefzoon/halfbroer. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis wordt beoordeeld en dat daarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partijen kunnen verder niet volstaan met een verwijzing naar hun *“politiek profiel”* om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven de door hen voorgehouden bedreigingen door leden van het ELN aannemelijk te maken, is hun betoog dat zij als politieke tegenstanders worden gezien door de guerrilla en om die reden als *“bijzonder sociaal groep”* moeten worden beschouwd en als vluchteling dienen te worden erkend niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij worden bedreigd omdat zij stappen zouden hebben gezet om het onderzoek naar de moord op hun (groot)vader/echtgenoot te heropenen dan wel dit onderzoek op eigen houtje zouden hebben verdergezet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en in de aanvullende nota van verwerende partij van 11 augustus 2021 blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 11 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht geweld tot gevolg heeft hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van verwerende partij door de Raad overgenomen. Gelet op hun verklaringen over hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Villa del Rosario, waar verzoekende partijen voor hun vertrek uit Colombia hebben verbleven, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in Villa del Rosario geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift enerzijds naar informatie die hetzij reeds in rekening werd genomen in bovenstaande analyse, hetzij in lijn ligt met de informatie waarop deze analyse is gebaseerd (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4). Daarnaast verwijzen zij naar een aantal artikels uit de lokale pers, die evenwel niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) en derhalve niet in overweging worden genomen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5-8).

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde (fotokopieën van) pamfletten of mededelingen die door de illegale gewapende groeperingen in de regio werden verspreid (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 9-10), stelt de Raad vast dat verzoekende partijen nalaten *in concreto* toe te lichten welke

informatie hieruit relevant is in het licht van de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Colombia. Bovendien gaan deze stukken evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Villa del Rosario, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen, waar zij in hun enig middel de schending aanvoeren van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, doelen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN